

IMMACULATA

3/2008

č.97

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2008

- Květen** – Aby všichni lidé co nejrychleji objevili, že mají Matku Neposkvrněnou, která svou nejčistší láskou zahrnuje každého člověka, svěřovali se jí jako děti a spolu s Ní se nechali vést Duchem Svatým.
- Červen** – Aby vroucí láska Ježíšova Srdce objímala prostřednictvím Neposkvrněné všechny lidi, hojila jejich zranění a posvěcovala všechny oblasti jejich života.
- Červenec** – Aby Panna Maria, Neposkvrněná Matka Církve, podporovala mystické Tělo Páně na jeho cestě připodobňování se Kristu a v jeho úkolu hlásání věčných pravd naší spásy uprostřed lidí dnešní doby.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě nechtají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milý čtenáři,

řekni mi: Kdo Tě má rád? Jistě si vybavíš hned několik jmen svých nejbližších, na něž s láskou myslíš.

A kdo by byl ochoten položit za Tebe život? To už asi nebude tak jednoduché odpovědět. Snad by moji nejbližší byli ochotni podstoupit nějakou tu oběť, třeba i dost velkou. Snad by to byli i ochotni tvrdit slovy. Jenže položit život znamená dát všechno. Kdo dal život, již si to nemůže rozmyslet a vzít si ho zpět. Je to oběť nejvyšší. Zde si opravdu nemohu být jistý, kdo z mých milovaných by to pro mě udělal, kdyby se objevila taková nutnost.

Přesto je tu někdo, kdo mě o své lásce ujišťuje nejen slovy, ale i činy. Říká o sobě, že je dobrý Pastýř, jenž dává život za své ovce, a své slovo stvrzuje smrtí na kříži. Říká, že má moc život dát a že má moc život získat zpět, což opět dokazuje svým zmrtvýchvstáním.

Takže se ptám znova: Kdo je ochoten položit za Tebe život? Ba, víc, kdo už to udělal?

Každá láska ovšem potřebuje, aby byla opětována. Jeho láska poskytuje všechno dobré, každému člověku, ale ne každý člověk na ni přiměřeně odpovídá, dokonce se stává, že i ten nejvíce obdarovaný se chová velmi nevďěčně.

Proto ještě poslední otázka: Už jsi Tomu, kdo Tě má rád, opětoval lásku?

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky,

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,

Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy,

Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,

Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení, smiluj se nad námi.

br. Bohdan

Modlitba za kněze

Božská moci kněžských dlaní,
kdo tě může chápat jen?
- Tajemství se duše klaní:
Ježíš je tu přítomen!

Pouhé slovo Tvého sluhy
na oltář Tě, Pane, zve!
Věru, kněz je Kristus druhý,
dej mu za to srdce své!

Tvoje láska nezná mezí!
Co ti za vše můžu dát?
V kněžství věčný Veleknězi,
chceme Tebe milovat.

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (9)

Světce a bandítě

Hluboce zamýšlen se Antonín ubíral lesy, které se rozprostíraly v okolí města Treviso. Poslední paprsky teplého, slunečného jarního dne prosvítaly stromy jako purpurově zbarvenými vitrážemi dómu a pohrávaly si s mohutnými kmeny buků připomínajícími sloupy katedrál. Všude zavládlo nábožné ticho, jen ve větvích stromů zpívaly pěnkavy a trylkovali slavíci.

„Ó jak pěkný je svět, který jsi stvořil, milý Bože!“ šeptal si pro sebe řeholník. „Vše je plné tvé krásy a dobroty. A přece za tímto lesem bydlí utrpení a bída mě přijde pozdravit hned u bran města.“

Biskup z Trevisa dal pozvat velkého kazatele, aby hlásal slovo Boží v jeho městě; jelikož také v něm učení katarů mátló srdce a hrozilo, že je učiní hluchými vůči sladkému evangeliu pravdy. S tím nemohl pomoci nikdo lépe než silný hrdina Boží Antonín, jehož sláva se roznesla po celé Itálii. Ale co jsou platná všechna slova, když bohatí nechávají chudé strádat hladem, ba co víc - nechť jim popřát ani drobky, které z jejich stolů padají.

Svět přetékal nepravostmi. Velcí a mocní ničili bezbranné. Páni a knížata vládli, aniž by se ohlíželi na právo a spravedlnost, dokonce i pastýři církve zapomínali na své povinnosti a bohatli ze svých tučných prebend. Nouze učinila z čestných měšťanů dlužníky u bezcitných lichvářů, kteří požadovali za své půjčky nehorázné úroky a ze zisku zase jen další zisk. Ostrý pluh každého trápení rozoral srdce a v jejich brázdách bujně vzešla setba nenávisti a temného bludařství. Není divu, že také prostý lid následoval ty, kteří jej utlačovali a vykořisťovali. Nikdy předtím v kraji neřádilo tolik lupičských band, zlodějů a záškodníků než za onoho času. Když byli dopadeni, potrestali je lámáním kolem a šibeníci, ale co oni udělali ve své podstatě horšího než jejich mravokárci a páni, kteří je odsoudili?

Bylo třeba vytvořit nejdříve jiné podmínky a teprve potom hlásat evangelium lásky a milosrdenství. Svědomí bohatých a mocných se musí napřed vyburcovat, dříve než se začne zbědovaným a utiskovaným nešťastným duším připomínat Boží zákon.

Lesní cesta dovedla Antonína až k malé kapli zasvěcené Matce Boží a menší bratr doufal, že před jejím oltářem najde útěchu i radu.

Žár večera už dohasínal, a tak se Antonín nestačil divit, když uviděl okna kaple svítit rudou září. To nemohl být odlesk oblohy. Někdo musel zapálit oheň, který se odrazil v okenních tabulkách.

Jakmile se řeholník opatrně přiblížil, objevil tlupu zpustle vyhlížejících mužů, kteří za kapličkou opékali na ohni zvěřinu.

„Měli jsme kliku, že se nám ta srna chytila do smyčky!“ smál se jeden z nich – podle vzezření jejich velitel – šedovlasý muž, jehož obličej protínala červeně zapálená jizva.

„Taktak, karta se obrátila,“ příkyvoval mladý chlapík, který pečinkou nad ohněm otáčel. „Je na čase, aby nám ještě taky vběhl do cesty nějaký vypasený kupec, kterému neuškodí, když mu pustíme trochu žilou. Moje dýka by chtěla odvést zase dobrou práci jako nedávno u toho kněžoura, který nám musel vydat zlatý kalich. Než jsme ho pověsili, napsal jsem mu na záda nožem otčenáš.“

„Jojo, bývalo to lepší!“ šklebil se jiný. „Dneska riskuješ krk, jakmile ukradneš sedlákoví třeba jen husu z dřevníku. Když jsem prve táhl se svou bandou, nebylo to ještě tak nebezpečné. Nejednoho nešťastníka jsme oškubali jako slepici, pokud dřív sám všechny penízky před námi rychle nevyčinkal, a nehrozilo žádné riziko. Ach, to byl tehdy veselý život! Jednoho mrazivého zimního dne jsme se s kumpány chtěli zahrát, a tak jsme nechali shořet klášter i s jeptiškami. A jak jsme se přítom nasámli...“

„Zmlkni!“ vytrhl jej náhle ze spádu řeči mladík. „Někdo tu je! Slyšel jsem zapraskat větve.“

„U všech dasů!“ zaklel náčelník lupičů. Vyskočil a rázem zmizel ve křoví, odkud přitáhl k vatře člověka v šedé zebračce kutně.

„Aha, špehuješ nás co, hochu?“ zavolal na něj. „No tak se nám ukaž!“

„Samá kost a kůže,“ zasmál se jeden ze zbojníků. „V kapsách jeho hadrářského ohozu se nenajde určitě ani centesimo. Nechte ho být!“

„Zbláznil ses, Giorgio?!“ sykl stařec. „A bude-
me mít na krku dráby z Trevisa. Ne, svůj život jsi
prohrál, chlapec.“

„Máte velmi zábavný způsob jak přivítat cizince,
bratři,“ odpověděl klidně Antonín.

„Opravdu si to myslíš?“ smál se hejtman.
Legrace tě ale brzo přejde, až tě na tvém vlastním
provaze pověsíme jako netopýra za nohy nad oheň
a ty se budeš pěkně péct jako vykrmený kapoun.“

„Nejdřív ti oškubeme peříčka,“ poškleboval se
hoch u rožně. „Pak ušetříš jednou provždy za ho-
liče.“

„A k jakým ptákům vlastně patříš? Jsi tak zvláštní
v tom svém popelavém žebračském kabátku.“

„Řekněme, že bych mohl být skřivánek, který
se přiletěl k vašemu ohni trochu ohřát!“ bavil se
řeholník.

„Hned ti bude teploučko!“ vyhrožoval šedobradý
stařec. „A zpívat budeš jako on, to ti slibuju.“

„Už jsme dlouho nikoho nestrčili hlavou do mra-
venišť!“ mínil jiný, ten s obličejem poznamenaným
ošklivou jizvou.

„Někdy mě trápí revma,“ přitakal minorita,
„a slyšel jsem, že mraveniště je na to dobrý lék.
Vy jste na mě tak hodní, kamarádi.“

„Pověz,“ vmísil se Giorgio do hovoru, „nepatříš
ty snad taky k těm bláznivým mnichům, kteří se
teď potulují po celé zemi v podobných šedých kut-
nách, jakou nosíš ty?“

„Ty mě tedy znáš, příteli! Ano, jsem minorita
z řádu, ježž založil otec František.“

„Tvoje tvář mi přijde povědomá,“ zauvažoval
druhý, jemuž říkali Luigi. „Nejsi náhodou ten,
který nedávno kázal v Rimini rybám?“

„Rybám?“ zahřměli někteří z bandy.

„Ano, rybám!“ pokračoval Luigi horlivě. „A pár
stovek úhořů a makrel vystrčilo hlavy z vody a po-
slouchalo.“

„Odkdy vypravuješ pohádky, Luigi?“ vrčel
hejtman.

„To není pohádka. Viděl jsem to na vlastní oči!“
ujišťoval lupič. „Unikl jsem tehdy z té prokleté
plachetnice.“

„Nestydíš se tak rouhat?“ obořil se Antonín
na zaraženého zbojníka. „Něco vám povím, bratři,“
pokračoval, když se posadil k ohni. „Vyhrožujete
mi všemožnými způsoby, kterými mě chcete při-
pravit o život. Ale já vám chci zaručit něco jiného,

když nepřestanete urážet Boha vašimi hříchy a vy-
zývat jeho spravedlnost.“

Tvář menšího bratra, který se zatím na všechny
výhrůžky jen trpělivě usmíval, se rázem úplně
změnila. V jeho hlubokých, temných očích se ne-
zvykle zablesklo, jako by do nich právě přeskočila
jiskra od ohně, i jeho hlas zahřměl jako blížící se
bouřka, takže bandité chtěj nechtěj zůstali leknu-
tím úplně bez sebe.

„Copak nám to tady slibuješ, řeholníčku?“ pokusil
se zažertovat stařec. „Ale než nám odpovíš, měl bys
myslet na to, že ti nejdřív můžeme zlámat všechny
kosti ve tvém vetchem těle, a až pak tě pověsít.“

„Vím, že jsem ve vaší moci a že si se mnou
můžete dělat, co se vám zlíbí. Přesto vás varuji,
jestli se nepolepšíte, půjdete všichni do pekla, kde
oheň nikdy nehasne a hlodající červ nikdy nehyne.
Rouhači, zloději a vrazi propadnou ďáblu a budou
s ním sdílet věčné zatracení.“

„Zakrute tomu mlukvovi někdo krkem!“ vysko-
čil s hrubým rouháním hoch od ohně.

„Nic ti to nepomůže, když mě umlčíš,“ odpově-
děl Antonín nebojácně. Neboť poslední slovo bude
mít Hospodin. Jemu krkem nezakroutiš.“

„Tak ale teď toho mám dost!“ zařval dotyčný
mladík a vytáhl z plamenů hořící větve.

„Nech ho, Roberto!“ nakázal stařec. „Času dost.
Nemusíme s jeho smrtí tolik spěchat. Nejdřív se
najíme. Maso je hotové.“ Uřízl nožem pěkný kus
pečínky a kumpáni si z něj vzali příklad.

„Nechtěli byste dát taky něco k snědku svému
hostu?“ zeptal se Antonín klidně.

„Nezvali jsme tě k našemu stolu!“ zabručel
hejtman. „Ale pro mě za mě! Na, vem si!“ S tím
hodil řeholníkovi kousek masa do klína.

„Děkuji vám za laskavost!“ řekl menší bratr
a učinil nad pečení znamení kříže.

„Měli byste se také před jídlem pomodlit, po-
něvadž všechno, co je dobré, pochází od Boha!“
ještě poradil.

„Od Boha!“ chichotal se potají Giorgio. „Od Boha
nepřichází vůbec nic. Člověk sám se musí setsakra-
mentsky snažit, aby měl co do huby.“

„S klením a urážkami nejím!“ obořil se mnich
a odložil zvěřinu.

„K čertu, ty jsi mi opravdu divný ptáček!“ vrtěl
hlavou hejtman. „Tys snad samým strachem přišel
o rozum!?“

„Já bych měl větší důvod si to myslet o vás. Protože člověk, který se před Bohem nestydí klít a rouhat, musí být blázen. Copak nevíte, že Boží oko na vás stále hledí a jeho ucho slyší každé vaše slovo? Jak se můžete opovážit našimi bezbožnými drzími slovy a ničemnými skutky zpupně přivolávat Boží hněv? Skutečně jste museli ztratit rozum.“

„Jak dlouho ještě budeme poslouchat tu odrhovačku?“ láteřil Roberto. „Zakruč mu krkem!“

„Kolik máš let?“ obrátil se Antonín na starého šedovlasého zbojníka.

„Šedesát!“ odpověděl ten neochotně.

„No dobrá, můžes, řekněme, třeba deset let žít; ale nepřemýšlel jsi nikdy o tom, co tě čeká, až tě kat odřízne ze šibenice?“

Starci vypadlo leknutím z úst sousto pečinky, které právě žvýkal. Byl na smrt bledý a chytil kněze nepřítčně pod krkem.

„Co se mně to tady opovažuješ povídat?“ řval přeskakujícím hlasem.

„Co je na tom opovážlivého, bratře?“ podivil se minorita. „Spíše to, co ty konáš ve svém věku, to je neslychaná drzost, neboť si troufáš urážet Boha před jeho vlastními zraky a přivolávat jeho hněv.“

Hejtman vyskočil se vzteklým řevem, hodil pečení do ohně a jeho výraz obličje dával tušit, že se na nepohodlného kazatele vrhne.

„Dej mu pokoj, Pietro!“ rozmlouval mu to Luigi, jenž řeholníka dlouho mlčky pozoroval. „Je to doopravdy ten „rybí“ kazatel z Rimini a každý ví, že koná zázraky. Myslíš si, že by tady tak klidně seděl a osmělil se nám něco podobného povídat, kdyby nás neuměl jediným slovem připravit o život. Nesahej na něho! On je svatý, o kterém všichni mluví – bratr Antonín. Jmenuješ se tak, ne?“

„Ano, jsem Antonín,“ odpověděl řeholník. „Ale zázraky nedělám já, nýbrž sám Pán Bůh.“

„To je prašť jako uhod!“ řekl nyní taky Giorgio zamysleně. „Jestli nás necháš umřít ty, nebo Bůh, to vyjde nastejno. Pusť ho na svobodu, hejtmane! Zapřísahám tě, nech ho jít! Začít si se světcem – to by mohlo přivolat neštěstí.“

„Jsi to opravdu ty, kterého Luigi myslí?“ blekotal starý Pietro a celý se roztrásl.

„Jsem poslední a nejubožejší ze služebníků Božích!“ odvětil bratr. „Bůh určitě neučiní zázrak, aby mě vysvobodil z vašich rukou, ale je mi líto

vašich nesmrtelných duší, a proto vás prosím, čiňte pokání a skončujte se svým hříšným životem!“

Zbojníci celí sklíčením mlčeli. Tváře jim zbělely, všichni zírali nepřítomně kamsi před sebe nebo s očividným zděšením na řeholníka jako na zjevení z jiného světa.

„Mám na svědomí tolik lidských životů, že je nedokážu spočítat,“ řekl konečně hejtman. „Myslíš si snad, mnichu, že by Pán Bůh mohl prokázat milosrdenství takovému člověku, jako jsem já?“

„Samozřejmě! Existují lidé, kteří zhřešili ještě víc než ty, můj ubohý příteli. Náš Pán na kříži prominul člověku, který byl zlodějem i vrahem.“

„Já vím – tomu, který visel po jeho pravici,“ koktal Pietro. „Chci, abys věděl, že jsem kdysi býval ministrantem a přísluhoval při mši ve velké katedrále. Tam jsem často slyšel o lotrovi po Spasitelově pravici. Ale to už bylo strašně dávno.“

„Bůh na to nezapomněl.“

„Na co nezapomněl?“

„Že jsi mu sloužil, když na oltáři obnovoval svou svatou křížovou oběť.“

„Co mám udělat?“ zeptal se poslušně stařec po dlouhé odmlce.

„Pojď se mnou!“ Antonín vedl vůdce lupičů, zatímco si te na ně ohromeně dívali, do kaple před oltář Matky Boží.

„Poklekní!“ poručil. Bandita váhavě poslechl. „Kdy ses naposledy zpovídal?“

„To může být už čtyřicet let!“

„Tak začneme! Pokřičuj se!“

A započalo se dlouhé bolestné doznání těžkých hříchů, se kterými ústa starého zbojníka zápasila. Antonín mu odpovídal s vážností a vlídností, až mu nakonec udělil rozhrěšení.

„Teď jdi a po řadě mi pošli své kumpány!“

Zbojníci jen vyřešili oči na svého šéfa, když ten kázal nejstaršímu z nich jít do kaple.

„Vedl jsem vás po cestě hříchů a zločinů,“ řekl úplně změněným tónem. „Nyní vy mě následujte na jiné cestě, kterou nám ukazuje tento svatý. On je dozajista světec.“

Té noci všichni vyznali knězi své viny a Antonín je rozhrěšil. Jakási čarovná moc, které nemohli odolat, je nutila kleknout a oni činili všechno tak, jak jim řeholník přikázal.

Poté co nejmladší z nich opustil kapli, vstoupil Antonín radostně do jejich středu a řekl:

„Přiložte do ohně, bratři!“

Jakmile plameny znovu vysoko vyšlehly, poručil jim:

„Vhodte sem všechny své zbraně!“

Bandité se opatrně podívali na hejtmána; jakmile ten ale mrštil svou dýku do výhně, udělali všichni to samé.

„Nyní jezte a pijte! Slavíte zmrtvýchvstání vašich srdcí a zázrak milosti!“ Antonín požehnal obráceným banditům, ještě jednou jim přátelsky zamával a zmizel v temné noci.

„Ano, je to skutečně světec!“ mumlal Luigi.

„Byli jsme svědky zázraku!“

„Co si jen teď počneme?“ zeptal se nejmladší zbojník Roberto.

„Já půjdu na nějakou zpropa--, nějakou starou plachetnici a vyjedu do světa!“ odpověděl Luigi.

Také ostatní chystali mírumilovné plány.

„A ty, Pietro? Co podnikneš ty?“ vyzvídala chlapec.

„Já se vydám do Assisi,“ odpověděl starý zbojník dívaje se před sebe, „a pokud mě Prosebník bude chtít, obléknu šedou kutnu.“

„Doufáš, že přijme banditu?“

„Ano, věřím tomu. Světec to říkal. František prý mě neztratí. Pán vzal k sobě i lotra,“ přiznal.

„Jestli je tomu tak, pak jdu s tebou!“ odpověděl Roberto po chvíli.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Sv. Antonín uděluje svátost smíření, mal. G. Trevisan.

Promluva papeže Benedikta XVI. při generální audienci na nám. sv. Petra v Římě 9.4.2008

Svatý Benedikt – něžný otec a přísný učitel

Drazí bratři a sestry,

chtěl bych dnes mluvit o svatém Benediktovi, zakladateli západního mnišství, a také patronovi mého pontifikátu. Začnu slovem svatého Řehoře Velikého, který o svatém Benediktovi napsal: „Muž Boží, který zazářil na této zemi tolika zázraky, neméně oslnil výmluvností, s níž uměl vyložit svou nauku“ (Dial. II,36). Velký papež napsal tato slova roku 592. Bylo to již 50 let po smrti svatého mnicha, který v paměti lidí stále žil a jeho dílo mělo zásadní vliv na rozvoj evropské civilizace a kultury. Nejdůležitější pramen o jeho životě představuje druhá kniha *Dialogů* svatého Řehoře Velikého. Není to životopis v klasickém smyslu. Snaží se v ní podle dobových měřítek ilustrovat pomocí příkladu konkrétního člověka – svatého Benedikta – výstup na vrcholky kontempace, který může uskutečnit ten, kdo se odevzdá Bohu. Podává nám tedy vzor lidského života jakožto výstupu na vrchol dokonalosti. Svatý Řehoř Veliký v této knize *Dialogů* také vypráví o mnoha zázracích, které tento světec vykonal, ale ani tehdy nechce jen vyprávět o nějakých podivnostech, ale dokázat jak Bůh, který varuje, pomáhá i trestá, zasahuje do konkrétních situací lidského života. Chce ukázat, že Bůh není vzdálenou hypotézou kladenou do počátku světa, ale je přítomen v životě člověka, každého člověka.

Tuto perspektivu jeho „životopisce“ lze chápat také v obecném kontextu doby: na přelomu V. a VI. století byl svět zmítán děsivou krizí hodnot a institucí, zapříčiněnou pádem Římské říše, invazí nových národů a úpadkem mravů. Řehoř chtěl prezentací svatého Benedikta jakožto „zářivé hvězdy“, ukázat v této úděsné situaci, právě v tomto městě Řím, východisko z „temné noci dějin“ (srov. Jan Pavel II., *Insegnamenti*, II/1, 1979, str.1158). Světovo dílo, zvláště jeho *Řehole*, se skutečně ukázalo nositelem autentického duchovního kvasu,

Petr našich dnů

Foto: A. Mari

kteří během staletí a v rozsahu daleko překračujícím jeho vlast a jeho dobu proměnil tvář Evropy a po pádu politického celku vytvořeného Římskou říší vzbudil novou duchovní a kulturní jednotu, založenou na křesťanské víře, sdílené národy tohoto kontinentu. Právě tak vznikla realita, kterou nazýváme „Evropa“.

Narození svatého Benedikta bývá kladeno do roku 480. Pocházel, jak říká sv. Řehoř, ex provincia Nursiae – z regionu Nursie. Jeho dobře situovaní rodiče jej poslali studovat do Říma. Dlouho však ve Věčném městě nezůstal. Řehoř k tomu podává zcela věrohodné vysvětlení, když poukazuje na skutečnost, že mladý Benedikt byl znechucen životním stylem mnoha svých druhů ze studií, kteří žili nevázaným životem, a nechtěl upadnout do stejných chyb. Chtěl se líbit pouze Bohu; *soli Deo placere desiderans* (II Dial. Prol 1). Ještě před ukončením svých studií proto Benedikt opustil Řím a odebral se do horské samoty na východ od Říma. Po první periodě strávené ve vesnici Effide (dnes Affile), kde určitou dobu žil spolu s „řeholní komunitou“ mnichů, stal se poustev-

níkem v nedalekém Subiaku. Celé tři roky tam žil v jeskyni, která je od vrcholného středověku „srdcem“ benediktinského kláštera zvaného „Sacro Speco“. Období v Subiaku bylo dobou samoty s Bohem, pro Benedikta to bylo období zrání. Tady musel snést a překonat tři základní pokušení každé lidské bytosti: pokušení sebeurčení a touhy stavět sebe samého do středu, pokušení smyslnosti a nakonec pokušení hněvu a pomsty. Benedikt byl totiž přesvědčen, že pouze po přemožení těchto nástrah bude moci druhým říci něco užitečného pro jejich situaci a potřeby. A tak bude jeho usmířená duše plně s to kontrolovat hnutí vlastního já a být tak tvůrcem pokoje kolem sebe. Teprve pak se rozhodl založit své první kláštery kláštery v údolí Anio, nedaleko Subiaku.

Roku 529 Benedikt opustil Subiako, aby se usadil na Monte Cassinu. Někteří tento jeho přesun vysvětlovali jako útek před intrikami závistivého místního církevního hodnostáře. Tento pokus o vysvětlení se však ukázal jako málo přesvědčivý, protože jeho náhlá smrt nepřivedla Benedikta k návratu (II Dial. 8). Ve skutečnosti je toto rozhodnutí projevem vstupu do nové fáze jeho vnitřního zrání a jeho mnišské zkušenosti. Odchod ze vzdáleného údolí Anio na Monte Cassino – výšinu, která ční nad rozsáhlou okolní rovinou a je už zdáli vidět – měl podle Řehoře Velikého symbolickou povahu: skrytý mnišský život má svůj důvod existence, ale klášter má v životě církve a společnosti také svůj veřejný účel: má zviditelňovat víru jako sílu života. A skutečně, když Benedikt 21. března 547 ukončil svůj pozemský život, zanechal ve své Řeholi a v jím založené benediktinské rodině odkaz, který během staletí až doposud v celém světě přináší plody.

V celé své druhé knize *Dialogů nám Řehoř* ukazuje, jak byl život svatého Benedikta ponořen do ovzduší modlitby, nosného základu jeho existence. Bez modlitby neexistuje zkušenost Boha. Benediktova spiritualita však nebyla niternost kladená mimo realitu. V neklidu a zmatcích své doby žil Benedikt před Božím zrakem a právě tím nikdy neztratil ze zřetele povinnosti každodenního života i člověka s jeho konkrétními potřebami. Pohledem na Boha pochopil realitu člověka a jeho poslání. Ve své Řeholi označil mnišský život za „školu služby Pánu“ (Prol. 45) a žádal své mnichy, aby

„nic nemělo přednost před božským officiem“ (tedy liturgií hodin či breviářem) (43,3). Zdůrazňuje však, že modlitba je v první řadě úkonem nasloučání (Prol. 9-11), které se má potom vyjadřovat konkrétní činností. „Pán očekává, že každý den odpovíme skutky na jeho svaté učení“, říká Benedikt (Prol. 35). Život mnicha se tak stává plodnou symbiózou činnosti a kontemplace, „aby byl ve všem oslavován Bůh“ (57,9). Na rozdíl od snadné a egocentrické seberealizace, jež je dnes často vychvalována, je prvním a neodmyslitelným závazkem učedníka svatého Benedikta upřímné hledání Boha (58,7) na cestě vyšlapané pokorným a poslušným Kristem (5,13) k lásce, před níž nesmí ničemu dát přednost (4,21; 72,11) a právě tak - ve službě druhému - stane se člověkem služby a pokoje. Uplatňováním poslušnosti, kterou uskutečňuje víra oživovaná láskou (5,2), dosahuje mnich pokory (5,1), jíž Řehoř věnuje celou kapitolu (7). Takto se člověk stává stále podobnějším Kristu a dosahuje právě seberealizace jakožto stvoření k obrazu a podobě Boha.

S poslušností učedníka musí korespondovat moudrost opata, který v klášteře zaujímá „postavení Krista“ (2,2; 63,13). Jeho postavu, vykreslenou zvláště ve druhé kapitole Řehořem profilem duchovní krásy a náročného závazku, lze pokládat za Benediktův autoportrét, protože - jak píše sv. Řehoř Veliký - „Světce nemohl učít jinak, než jak sám žil“ (Dial. II,36). Opat musí být zároveň něžným otcem a přísným učitelem (2,24), pravým vychovatelem. Je nepoddajný neřestem, ale především je povolán napodobovat něhu Dobrého Pastýře (27,8), a „spíše pomáhat než dominovat“ (64,8), „zdůrazňovat spíše skutky než slovy všechno, co je dobré a svaté“ a „ilustrovat božská příkázání vlastním příkladem“ (2,12). Aby byl schopen rozhodovat se zodpovědně, musí být také opat tím, kdo naslouchá „radám bratří“ (3,2), protože „Bůh často zjevuje tomu nejmladšímu to nejlepší řešení“. Tato dispozice činí Benediktovu Řeholi, napsanou před patnácti stoletími, až překvapivě aktuální! Veřejně činný člověk má být i v těch nejmenších oblastech vždycky také člověkem, který umí naslouchat a dovede se učit od toho, komu naslouchá.

Benedikt označuje Řeholi za „minimum, načrtnuté jen pro začátek“ (73,8), ale ve skutečnosti

nabízí užitečné ukazatele nejen mnichům, ale také všem těm, kteří hledají vedení na své pouti k Bohu. Svou uměřeností, lidskostí a střízlivým rozlišováním mezi tím, co je duchovním životě podstatné, a co je druhotné, si uchovala svou osvěcující sílu až dodnes. Pavel VI., který prohlásil 24. října 1964 svatého Benedikta patronem Evropy, tím chtěl vyslovit uznání podivuhodnému dílu Světce, které mělo prostřednictvím Řehole vliv na formaci evropské civilizace a kultury. Dnes, po století hluboce zraněném dvěma světovými válkami a po pádu velkých ideologií, jež se ukázaly být tragickými utopiemi, Evropa hledá vlastní identitu. K vytvoření nového a trvalého celku je zajisté třeba politických, ekonomických a právních nástrojů, ale je

také třeba etické a duchovní obnovy, která čerpá z křesťanských kořenů kontinentu, jinak Evropu zrekonstruovat nepůjde. Bez této životní mízy je člověk vystaven nebezpečí, že podlehně starému pokušení chtít zachraňovat sebe samého – utopii, která různými způsoby přivodila v Evropě dvacátého století, jak na to poukázal papež Jan Pavel II., „bezprecedentní úpadek bolestných dějin lidstva“ (Insegnamenti, XIII/1, 1990, str. 58). Hledejme i dnes pravý pokrok nasloucháním Řeholi svatého Benedikta jako světlu na naší cestě. Tento velký mnich zůstává pravým mistrem, v jehož škole se můžeme učit umění žít pravý humanismus.

*přeložil Milan Glaser,
Česká sekce vatikánského rozhlasu*

Maria v životě sv. Maxmiliána

Kdo jsi, o Paní? Kdo jsi, o Neposkvrněná? Nejsem s to proniknout skutečnost, že jsem Boží tvor. Je nad mé síly chápat, co znamená být adoptivní dítě Boží.

A Ty, Neposkvrněná, kdo jsi? Nejen tvor, nejen adoptivní Boží dítě, ale Matka Boží, a to nikoli adoptivní, ale skutečná Boží Matka.

A toto není pouze domněnka, pravděpodobnost, ale jistota, jistota úplná, dogma víry.

A jsi Boží Matka ještě teď? Titul matky se nemění. Na věky Ti Bůh bude říkat „má Matko“... Zákonodárce čtvrtého přikázání Tě bude cítit na věky, navždy... – Kdo jsi, o Boží?...

Velebím Tě, o Otče náš v nebesích, za to, žeš do Jejího přecistého lůna vložil svého Syna.

Velebím Tě, o Synu Boží, žeš do Jejího přecistého lůna ráčil vstoupit a rozhodl ses stát Jejím pravým, skutečným Synem.

Velebím Tě, o Duchu Přesvatý, žeš v Jejím neposkvrněném lůně Tělo Božského Syna ráčil zformovat.

Velebím Tě, o Nejsvětější Trojice, o Bože ve svaté Trojici jediný, za takové božské vyzdvižení Neposkvrněné. (...)

Dovol, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dovol, abych Tě chválil na úkor sebe.

Dovol, abych žil pro Tebe, jen pro Tebe žil, pracoval, trpěl, zcela se strávil a zemřel.

Dovol, abych k Tobě přivedl celý svět.

Dovol, abych přispěl k většému, k co největšímu vyzdvižení Tebe. (...)

(Spisy otce Maxmiliána, 1170)

Nevíme zcela přesně, kde sv. Maxmilián přišel k tak neobyčejné lásce k Ježíšově Matce. Již jako malý chlapec, snad desetiletý, si za 5 kopějek (kapesné, které dostal od rodičů) koupil na pouťovém stánku nikoli sladkosti ani žádnou hračku, jak to dělávají děti v jeho věku, ale malou sošku Neposkvrněné, aby ji měl stále na očích.

Není jednoduché poukázat na něco, co by vysvětlilo jeho nápad „složit slib se skloněnou hlavou až k zemi“, že bude bojovat za Mariino království. Představoval si tehdy, že to bude boj se zbraní v ruce. Jenže jak tu bojovat, když se rozhodl vstoupit do řádu? Novicmistr změnil tedy jeho slib na povinnost pomodlit se jednou denně modlitbu Pod ochranu Tvou. Časem Maxmilián pochopil, že se jedná o jiný boj – získávání lidí pro Boha, boj o jejich spásu.

Maxmiliánův postoj k Nejsvětější Panně Marii nebyl jen vnější mariánskou zbožností. Byla to přímo neobyčejná láska k Boží Matce. Pouze láskou je možné odůvodnit jeho úplné „odevzdání se Neposkvrněné“. Neustále na Ni myslel, hovořil s Ní, žil nejen tak, aby jí udělal radost, ale chtěl přispět k největšímu vzrůstu slávy Ježíšovy

Matky, kterou často nazýval svou „Maminkou“. Věděl, že svým postojem se liší od jiných lidí, a své okouzlení Neposkvrněnou neváhal přirovnat k posedlosti.

„Víme o posedlých, šilencích, namísto nichž myslél, mluvil a působil satan,“ psal redaktorovi italského „Rytíře“. „My chceme být ovládnuti Jí způsobem ještě neomezenějším, aby v nás myslela, mluvila, působila Ona. Chceme patřit Neposkvrněné v takové míře, aby v nás již nezůstávalo nic, co by nebylo Jí, abychom se jakoby rozplynuli v Ní, proměnili v Ni, předpodstatnili se v Ni, aby zůstávala jen Ona. Abychom byli Její tak, jak Ona je Boha (...).“ (Spisy otce Maxmiliána, 452).

Dobře si byl vědom, že Bůh, aby se mohl stát člověkem a uskutečnit dílo vykoupení všech lidí, potřeboval Marii, proto se snažil pochopit, jakou roli na cestě spásy každého člověka plní Ona dnes. Neustále ho uchvacovalo přesvědčení, že Neposkvrněná rodí Boha i dnes, že stojí u zrodu Božího života v každém člověku, který se k Němu

znovu navrácí. Mnohokrát svou modlitbu k Ní začínal slovy: „Kdo jsi, o Paní?“

Maria samotná, Její vztah k jednotlivým osobám Nejsvětější Trojice a také Její úloha při spáse člověka byly námětem jeho častého přemítání. Dokonce i jen několik málo dní před svou smrtí, v nedělní odpoledne, přednesl svým osvětimským spoluvěznům úvahu o vztahu Neposkvrněné k Nejsvětější Trojici.

o. Paulin Sotowski OFMConv., RN 5/2008

Raduj se, Maria!

Raduj se,
ó Maria, Matko Pána,
neboť jsi obdržela radostné poselství.
Raduj se,
požehnaná mezi ženami,
neboť tě blahoslaví všechna pokolení.

*Blahoslavení,
kteří slyší Boží slovo a žijí je.*

Raduj se,
ó Maria, pokorná služebnice Páně,
protože jsi uvěřila jeho příslibu.
Raduj se,
ty, jež jsi plná Boží lásky,
protože z tebe se raduje
všechno stvoření.

*Blahoslavení,
kteří slyší Boží slovo a žijí je.*

Raduj se,
ó Maria, Matko Mesiáše,
neboť Kristus vstal z mrtvých.
Raduj se,
obrazě církve,
neboť Tě Kristus učinil
Matkou věřících.

*Blahoslavení,
kteří slyší Boží slovo a žijí je.*

Zakusíš mé milosrdenství

Na obrácení není nikdy pozdě. I ten největší lotr může dojít Božího milosrdenství. Podmínka je jediná – musí projevít upřímnou lítost a velmi toužit po odpuštění. Příběhy Dobrého Lotra, Enrica Pranziniho, Jacquesa Fesche a Dutche Schultze o tom svědčí velmi výmluvně.

**Pamatuj na mne,
až přijdeš do svého království**

Dismas – Dobrý Lotr – se obrátil až na poslední chvíli, kdy visel na kříži po pravé straně Ježíše. Na rozdíl od lotra po levici – Gismase, který se až do posledního dechu hněval na svůj osud, posmíval se a rouhal ukřižovanému Bohu – si Dismas uvědomoval, že jeho jednání bylo špatné a nyní přijímá zasloužený trest, litoval Ježíše, který byl odsouzen nevinně. Modlil se, zatímco jeho kumpán se rouhal a klel.

Podle zjevení, která měla bl. Kateřina Emmerichová, Dismas „nebyl tak zlý“, poddával se však vlivu Gismovu. Oba byli odsouzení za vraždu jisté Židovky, „cestující s dětmi z Jeruzaléma do Joppe“. Dismas byl v dětství malomocný, ale díky Marii a Ježíšovi byl zázračně uzdraven.

Ve svých viděních byla bl. Kateřina také svědkem neobyčejného rozhovoru, který proběhl mezi třemi ukřižovanými odsouzenci. „Jeho ďábel od něho již odstoupil,“ měl říci Gismas, když viděl mlčícího Spasitele, pohrouženého v utrpení. Když mu Židé obklopující kříž spílali, „Ježíš pozvedl trochu hlavu a řekl: *Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí;* načež pokračoval v tiché modlitbě.“ „Nadávky neustávaly, Gismas znova zavolal na Ježíše: *Jsi-li Kristem, pomoz sobě i nám!*“ Dismas byl naproti tomu hluboce rozzechvělý, když slyšel, že se Ježíš modlí za své nepřátele. (...) Když uviděl Nejsvětější Pannu, duchovně osvícen Ježíšovou modlitbou, si najednou uvědomil, že tato žena a její Syn visící na kříži byli kdysi jeho dobrodinci, že díky nim kdysi v dětství získal zdraví. Byl pohnut, sebral síly a hlasitě zvolal: *Je to skutečně možné? Vy mu spíláte, a on se za vás modlí? On mlčí, stále trpí a modlí se za vás*

Ukřižování (1512), Baldung Grien,
Státní museum, Berlin.

a vy se mu rouháte? Vzpamatujte se! Je to Prorok! On je náš Král! Je to Syn Boží! Nešťastník byl tak zkroutěn, že když „Gismas na Ježíše znova pokřikoval, aby pomohl jim i sobě, je-li Kristem, přísně ho okřikl: *Ty se nebojíš ani Božího trestu, i když již visíš na kříži, stejně jako on. My dva trpíme tato muka spravedlivě jako odplatu za naše skutky, ale on nic zlého neudělal. O! Zamysli se nad tímto okamžikem, shlédni na svou duši a polepši se!* Zcela zkormoucen vyznal Dismas Ježíšovi svou vinu a nakonec řekl pokorně: *Pane, odsoudíš-li mne, bude to spravedlivý rozsudek; ale je-li to možné, smiluj se, Pane, nade mnou!*

Zakusíš mé milosrdenství, odpověděl mu Ježíš. Zároveň obdržel mlstou opravdové hluboké lítosti, v níž setrval čtvrt hodinu lituje svých hříchů.“ Zatímco „temnoty se stále více zvětšovaly“. „Najednou Dismas, pohnut pravou lítostí, řekl s pokorou a s nadějí v srdci: *Dovol mi přijít tam, odkud mě budeš moci vysvobodit! Pamatuj na mne,*

až přijdeš do svého království! A Ježíš mu odpověděl: Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Enrico Pranzini (+1887), voskový odlitek obličeje uchovávaný v muzeu policejní prefektury v Paříži.

Políbil jeho svaté rány

Bude v ráji i Ital Enrico Pranzini – hýřil, sukničkář, zloděj, který v noci ze 16. na 17. března r. 1887 zavraždil v Paříži dvě ženy a dítě? Po tomto zločinu se Pranzini zanedlouho ocitl ve vězení. Po několika měsících byl zpupný zločinec bez nejmenší známky zkroutěnosti odsouzen k trestu smrti. I když byl Pranzini jako dítě

pokřtěn, léta hříšného života způsobila, že se Bohu zcela vzdálil. V době očekávání na provedení rozsudku Pranzini absolutně nedovolil, aby k němu přišel kněz. Vše nasvědčovalo tomu, že zemře v těžkém hříchu, a tak se sám odsoudil k věčnému zatracení.

A bezpochyby by se tak stalo, kdyby nebylo jisté čtrnáctileté dívky – Terezie Martinové (pozdější sv. Terezie od Dítěte Ježíše), která hořela touhou „vytrhávat“ velké hříšníky z „věčných plamenů“. O Pranzinim se dozvěděla náhodou a začala se za něho horlivě modlit. Spolu se sestrou nechala sloužit mši svatou na úmysl zločince.

„Má modlitba byla vyslyšena doslova,“ popisovala po letech v *Dějínách duše*. „Den po exekuci Pranziniho se mi dostal do ruky deník *La Croix*. Otevřela jsem ho netrpělivě. Co jsem uviděla...? Ach! Slzy prozradily mé vzrušení a musela jsem se jít schovat... Pranzini vystoupil

Terezie z Lisieux ve věku 13 let.

bez zpovědi na popraviště a už se chystal vložit hlavu do ponurého otvoru, když se náhle, pohnut neočekávaným nadšením, otočil, uchopil kříž podaný mu knězem a třikrát políbil jeho svaté rány! (...) Potom jeho duše odešla přijmout milosrdný rozsudek od toho, který ujišťoval, že v nebi bude větší radost z jednoho hříšníka, který činí pokání, než z devětadevadesáti spravedlivých, kteří pokání nepotřebují!“ Svátá Terezička si byla jistá, že svým posledním skutkem se Pranzini zachránil od věčného zavržení.

„Uvidim Ježíše“

V 50. letech 20. století fascinoval Pařížany jiný proces. Před soudem stannul 27letý Francouz Jacques Fesch – syn ředitele belgické banky pro cizince, povaleč, pokřtěný sice, ale považující se za ateistu, „banánový“ mládenec, hltající lačně světská potěšení, nepříliš příkladný manžel a otec. Dne 25. února 1954 přepadl směnárnu a ukradl přes 333 tisíc franků, přičemž zranil dva muže a zabil 35letého strážníka. Na útěku byl chycen a následně uvězněn.

Jacques Fesch (+1957)

Teprve ve vězení si Fesch uvědomil šílenou hloupost svého jednání a pochopil, co ztratil. Došlo mu, že možná již nikdy k sobě nepřivine svou dcerku ani neobejme svou ženu – Pierrette. Teprve tehdy na ně začal myslet s něžností a opravdově je milovat. Velice lítoval svého zločinu. V samotě své cely začal studovat spisy svatých.

Po překonání počátečního odporu svolil, aby ho začal navštěvovat vězeňský kaplan – páter Devoyod. Tato setkání se stala příležitostí k diskuzím na téma přečtených knih. O náboženských otázkách hovořil také se svým hluboce věřícím advokátem. Navíc v jednom z maminčiných balíčků našel knížečku o fatimských zjeveních, kterou přečetl několikrát. Nadchla ho myšlenkou obětování svého života jako dostiučinění za hříchy lidí. Začal se modlit růženec. Takto se krok za krokem přibližoval k Bohu.

K neodvolatelné konverzi došlo najednou dne 1. března 1955. „Toho večera jsem ležel na posteli s otevřenými očima a poprvé v životě jsem velmi intenzivně trpěl kvůli informacím, které jsem se dozvěděl o jistých svých příbuzných, že se mi z hrudi vydral křik, volání o pomoc: *Můj Bože*. Okamžitě nato, jako prudký víchř, který přichází nevíj odkud, Duch Páně mě uchopil za hrdlo. (...) Je to pocit nekonečné moci i mírnosti, které se nedá dlouho vydržet. Od tohoto momentu jsem věřil s neochvějnou jistotou, která mě dosud neopustila,“ psal ve svém *Duchovním deníku*.

Jeho náboženský život se stal velmi intenzivním. Den naplňoval modlitbou, růžencem, křížovou cestou, četbou Bible, každotýdenní mši svatou, svatým přijímáním. Četl náboženskou literaturu, rozjímal o zlu a utrpení, vedl korespondenci plnou duchovního obsahu. Věnoval se dokonce i apoštolské činnosti.

Feshův proces se konal ve dnech 3. až 6. dubna 1957. Mladý zločinec byl uznán vinným kriminálním činem „vraždy a kvalifikované krádeže“ a odsouzen k trestu smrti. Smířil se s tím, že odchází, přesvědčen, že musí „přinést dar svého života v pokoji, který nezná svět“. Trest začal považovat jako dar od Ježíše, svůj odchod jako vysvobození. „Jsem šťasten: jsem zachraňován proti sobě, odnášen ze světa, v němž jsem se neuměl orientovat.“ Den před smrtí uzavřel církevní sňatek s Pierrette.

Těsně před exekucí pocítil, že jde do nebe, že bude šťasten a „uvidí Ježíše“. Vyzpovídal se přijal svaté Přijímání, políbil kříž a klidně položil hlavu pod břít gilotiny. Byl 1. říjen 1957, hodiny ukazovaly 5:30.

Křest gangstera

Newyorský bandita Dutch Schultz vlastním jménem Arthur Simon Flegenheimer (1902-1935) – potomek německých Židů, kteří v 19. století emigrovali do USA – také zemřel s nadějí, že unikne peklu. Z lidského pohledu neměl žádnou šanci. Byl totiž jedním z nejkrutějších zločinců v kriminální historii Spojených států amerických. Proslul svou sprostotou, brutalitou a drsností. Jako silný šéf jednoho z gangů se účastnil krvavých mafiánských vyrovnávání účtů a válek, při nichž hynuli náhodní kolemjdoucí. Na jeho rozkaz byli vražděni lidé, kteří se mu dovolili postavit. Údajně měl

Newyorský gangster Dutch Schultz vlastním jménem Arthur Simon Flegenheimer (+1935).

vlastnoručně zavraždit člena jejich mafie, jehož podezřívával ze zraedy a vydání ho do rukou stíhacích orgánů.

I když se to zdá neuvěřitelné, dokonce i u tohoto krutého, bezohledného zločince se čas od času v hlavě mihly myšlenky na Boha. V mládí vyznával judaismus, ale po jisté době přešel k protestantismu. Ale nebylo mu to k ničemu, neboť jeho náboženské citění leželo v jeho duši jako v rakvi, zavalené tlustou vrstvou otrěsných hříchů.

V noci 23. října 1935 byl Dutch Schultz postřelen do prsou nájemným vrahem. Umírající gangster si nechal k nemocničním lůžku zavolat katolického kněze. Plně si vědom toho, co dělá, poprosil o katolický křest. Chtěl umřít jako katolík. Kněz Cornelius McInerney jej pokřtil, jak ho prosil, takže těsně před smrtí se jeden z největších amerických zločinců stal... členem církve. Zemřel večer následujícího dne.

Zachránil svatý křest umírajícího zločince od věčného zavržení? Nepřísluší nám to hodnotit, protože o tom, co se odehrávalo v duši gangstera, ví jedině sám Bůh.

Svoboda ve vězení

Česká biblická společnost už tradičně „zásobuje“ Biblemi vězeňské kaplany, kteří je dávají k dispozici vážným zájemcům z řad vězňů. Není snad písobivějších důkazů moci Božského slova jako právě vliv Bible na životy odsouzených. Jedním z příkladů je životní osud Slavomíra, jehož vyznání otiskujeme.

Bylo mi šest let, když můj otec, notorický alkoholik, zabil maminku před mýma očima. Pak mě a mé čtyři sourozence umístili do dětských domovů. Dva z nich, ti šťastnější, byli adoptováni. Změnili jim jména a dodnes o nich nevím. Dva odešli ze světa tragicky. Jeden spáchal sebevraždu, druhý byl zavražděn.

V ústavech jsem viděl jen samé násilí, a tak jsem se naučil rvát, abych se sám nestal obětí. Propadl jsem bojovým sportům a přestal jsem se bát. Nikdy jsem sám nikoho nenapadl, ale když mě chtěl někdo zmlátit, dopadl špatně. Stal jsem se člověkem, ze kterého šel strach.

Když mě propustili z domova mládeže, našel jsem si práci a potkal se s dívkou, která byla pro založení rodiny právě tak zapálená jako já. Miloval jsem ji. Byla pro mne vším, co jsem měl, nahrazovala mi vše, o co jsem přišel. Její matka byla proti našemu vztahu a snažila se ho rozbít. Moje milá čekala dítě, ale přesto její matka nakonec dosáhla svého. Byl jsem tím úplně zdrcen. Popadl mě šílený vztek a svou nastávající tchýni jsem zabil.

Pak jsem utekl do Teplic. Protože jsem potřeboval peníze na falešný pas, abych mohl uniknout za hranice, začal jsem pracovat pro jednoho pasáckého bosse. Stal jsem se na E 55 osobním strážcem prostitutek. Měl jsem bránit „majetek“ toho muže před únosci prostitutek a dostal jsem na to dokonce pistoli.

Vydělal jsem sice hodně, ale v té době mě už tři měsíce hledala policie po celé republice. V televizi a v novinách byly moje fotografie a já se začal bát. Když na to můj „zaměstnavatel“ přišel, nechal

mě zmlátit, obral mě o všechny peníze a vyhnal. Policie mě nakonec dopadla na Moravě.

Když mě za vraždu odsoudili na 18 let, pokusil jsem se o sebevraždu. Podřízl jsem si krk a ztratil mnoho krve, ale kamarád mě zachránil. Nikoho jsem neměl. Samota a vnitřní prázdnota mě vedly k tomu, že jsem začal přemýšlet nad svým životem. Nevěděl jsem si ale sám se sebou rady, jen jsem nad sebou plakal. Psychicky jsem byl úplně na dně. Cítil jsem, že umírám, zbylo mi jen velice málo síly k životu. Potřeboval jsem pomoc, jinak mi hrozila smrt. Do péče si mě vzali psychiatři, ale nepomohli mi. Znovu jsem se pokusil o sebevraždu - skočil jsem do skleněné okenní výplně.

Potom jsem v nemocnici řekl: „Bože, jestli opravdu existuješ, jak někteří tvrdí, prosím tě, pomoz mi. Dej se mi poznat. Jinak je pro mě svět ničím a dobrovolně z něho odejdu“.

Nějakým zvláštním způsobem mi Bůh v duchu dal vědět, že moje slova slyší. Celý jsem se roztrásl.

Tělem mi proběhlo zvláštní mrazení, bylo velice příjemné. Do mého srdce i těla přišlo upokojení. Nikdy dříve jsem takový pocit nezažil. Byl hlubší než cit k člověku, kterého jsem miloval.

Po uzdravení mě František Lízna, duchovní v naší věznici, připravil na křest a pokřtil. Vyznal jsem svoje hříchy. Bůh mi dával mnoho lásky a já jsem poznával, jak velkou moc má. Věděl, co potřebuji, a pomohl mi (a stále pomáhá) skrze své věrné služebníky.

Dnes mě Pán volá, abych šířil dobrou zprávu o něm. Ve vězení jsem se stal studentem ICI university v Českém Těšíně studijního programu křesťanská služba. Začínám sloužit už tady ve věznici - vyprávím svým sousedům o Bohu.

Odešlo vše, co ke mně dřív patřilo, a já v Bohu nalézám odpuštění zla, kterého jsem se dopouštěl. Víím, že Bůh mi vinu odpustil. Pán Ježíš vzal všechny viny a nemoci duše i těla s sebou na kříž. Cítím, že jsem Bohem hluboce milován, a to je pro mě nejdůležitější.

Slavomír,

Zpravodaj České biblické společnosti

Otec Robert v průvodu z domu na přímiční mši. Foto: bB.

Dne 12. dubna t.r. přijali dva naši bratři – Robert Mayer a Sebastian Gruca – z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze v kostele Svatého Ducha v Opavě kněžské svěcení. Br. Robert pochází z Čejčce na Hodonínsku, br. Sebastian z Kiselína v Polsku. Oba studovali v minoritském semináři v Lodži v Polsku, ale jsou členy České provincie Řádu minoritů. Novokněze Roberta jsme se zeptali na jeho cestu ke kněžství.

Otče Roberte, paní starostka při zahájení přímiční mše řekla, že ses vydal hledat Boha a nakonec jsi ho našel, mohl bys nám říci, jak to bylo s Tvým hledáním?

Asi bych měl podotknout, že si Bůh našel mě. Ale popořádku. Jak už to na Moravě chodívá, dva týdny po svém narození jsem byl řádně pokřtěn, čímž jsem se stal Božím dítětem. Pak, do svých jednadvaceti let, jsem chodil do kostela „pravidelně“ jednou za rok – vždy na Vánoce.

Při jedné takové příležitosti, to mi bylo asi sedmáct, jsem se ptal, zda mohu jít také dopředu a dostat to, co tam dávají. Dozvěděl jsem se, že to je jen pro ty, co chodili na přípravu k prvnímu svatému přijímání – neměl jsem ponětí, o čem to mluvím.

Samozřejmě, že jsem ve svém životě přemýšlel, jak to je „s tím Pánem Bohem“, cítil jsem, že něco nad námi je, ale jaký je Bůh a kdo je Ježíš, to jsem neměl tušení. Z dětství si pamatuji, jak jsem

před spaním klečel a stařenka mě učila modlitbu „Andělíčku, můj strážníčku“.

Dalším krůčkem v hledání bylo setkání s mými spolupracovníky ve stolařské dílně. Byl jsem k nim přidělen jako učeň. To byla 90. léta hned po revoluci. Oni mezi sebou často hovořili o Pánu Bohu. Já jsem při práci poslouchal jejich rozhovory a moc mě to zajímalo. Jeden z nich, když si toho všiml, mi pak půjčil Bibli, v níž jsem si začal pěkně postupně sám číst. Neměl jsem se s kým poradit a text mi připadal místy hodně obtížný – k Novému Zákonu jsem vůbec nedošel. Bůh Starého zákona se mně zdál příliš krutý. O takového Boha jsem zájem neměl.

Další věcí, která povzbudila můj zájem o duchovní rovinu, byla knížka „Život po životě“, která jako by potvrzovala mou domněnku „něco nad námi je“, ale na tomto konstatování jsem se zastavil – vzbuzovalo ve mně respekt a postačovalo mi.

Život šel dál. Snažil jsem se poctivě žít podle toho, jak mě rodiče vychovali. Chtěl jsem být dobrým člověkem. Věnoval jsem se sportu, zábavě, kamarádům, hledal jsem si holku. S jednou jsem chodil více než rok, ale pak všechno ztroskotalo a uvrhlo mě do značně sklíčené nálady. Stařenka si toho všimla a říkala: „Půjdeš se mnou do kostela, to ti pomůže.“ „Nepůjdu, radši se pomodlím doma,“ já na to. „Zajdeš za panem farářem a povykládáš si s ním,“ nenechala se stařenka odbýt. Tak na mě naléhala, že jsem jí to přislíbil. Později jsem se chytal za hlavu: „Co jsem to zas nasliboval!“ Ale slovo je slovo, to jsem musel dodržet.

Jak vypadal první rozhovor s panem farářem?

Přijel jsem na faru. Motorka Java 350, kožená bunda, černá helma... Na faře jsem potkal známé holky, které tam byly na přípravě k biřmování. „Co ty tady,“ hned na mě hukly. „Jdu se domluvit na první sv. přijímání,“ zahuhňal jsem. „Cože? Ty?“ divily se. S otázkami přišel na řadu pan farář, František Sadílek: „Proč se chcete připravovat? Budete se ženit? A jste pokřtěný?“

Následovala každotýdenní setkání. Postupně jsem objevoval Boží obraz. Zjistil jsem, že Bůh je dobrý a že moje dřívější představa byla zkrslá. Velmi mě oslovilo zjištění, jak velkou svobodu dává Bůh lidem, že z nich nechce mít loutky, ale chce aby jejich rozhodnutí pro něho bylo svobodné, že člověk nakonec může Bohu říci i „ne“.

V přípravě jsme došli ke svátosti smíření. Rozhodl jsem se, že ji chci podstoupit hned. Připravil jsem se podle pokynů otce Františka. Seznam mých hříchů se jen tak tak vlezl na papír A4 z obou stran. Na Vánoce 1995 jsem šel ve svých 21 letech ke zpovědi. Měl jsem samozřejmě nepřijemný pocit z toho, co si pan farář o mně pomyslí a uvažoval jsem, jestli mě třeba nevyhodí. On mě klidně vyslechl a nakonec mi udělil rozhřešení. To, co jsem prožíval potom, bych přirovnal k závaží: jako bych měl 80 kg a zpovědi bylo ze mně snato 100 kg. Cítil jsem obrovskou lehkost a radost. Zakusil jsem Boží objetí a odpuštění. Zanedlouho na to, jsem už chodil každou neděli k sv. přijímání.

Jaká byla reakce tvých přátel?

Vždy jsem udržoval s kamarády dobré vztahy. Po mé konverzi mě nikdo za nic neodsuzoval. Všimli si akorát a divili se tomu, že nyní dávám

přednost kostelu než fotbalu či posilovně. S úsměvem vzpomínám, jak jsme chodili o velikonočním pondělí s pomlázkou a já jsem říkal: „Hoši, já si teď odskočím na mši do kostela a připojím se k vám později.“ Na tvářích „šlaháčů“ se objevil úžas, údiv, snad i rozpačitý úsměšek... časem mé chování začali respektovat bez výhrad a občas se i ptali na téma víry.

Všechno, o čem tě učil pan farář jsi přijímal bez problémů nebo jsi také narážel na potíže?

Když mi pater Sadílek vyprávěl, jak by měli křesťané žít podle desatera, tak jsem na něho nehléděl příliš přesvědčeně. Zdálo se mi, že je není možné dodržovat. Chtěl jsem projít osobní zkušeností, zažít to na vlastní kůži. Seznamoval jsem se s věřícími lidmi jak mladými, tak staršími. A tehdy mě hodně oslovily rodiny z Křenovic, kde jsem mohl na jejich vzájemné lásce a službě vidět, že se podle Ježíšova evangelia žít dá.

„Kostelní“ prostředí ti poskytlo prostor k navázání nových vztahů. Lišily se nějak od těch dřívějších? Oslovil tě někdo nějak významněji?

Moje vztahy se starými kamarády byly přátelské. Myslím, že kamarádi do nich vkládali kus dobré vůle. Avšak zůstávaly pouze na rovině čistě lidské. Ty nové vztahy byly doplněny především o rozměr duchovní. Vztah jednotlivců k Bohu zasahoval pak do našich vzájemných vztahů. Cítil jsem větší otevřenost k naslouchání a pomoci, došlo-li k nějakým nedorozuměním či konfliktům, všiml jsem si, že se lidé dokáží jednodušeji omluvit a hledat cesty usmíření.

Co tě vedlo k tomu, abys vstoupil do řádu?

Za rok po prvním sv. přijímání mi otec František nabídl, že bych se mohl připravit k biřmování – bylo září 1996. Opět jsem získával a prohluboval si vědomosti o Bohu a křesťanství, poznával další lidi. Nakonec jsem si měl vybrat biřmovacího patrona. Jenže koho? Životopisy světců jsem žádné nečetl. Uvažoval jsem: Stařecek byl František, tatka je František, jeden můj dobrý kamarád se jmenoval František a nakonec i první kněz, s nímž jsem mluvil a který mě uváděl do života víry, je František... „Existuje nějaký svatý František?“ zeptal jsem se. „Jéje, např. z Assisi, zrovna tady mám knížku o něm. Ten se bude k tobě zrovna hodit,“ řekl pater Sadílek.

To bylo mé první setkání se sv. Františkem a jeho řádem, ale rozhodování „co s životem?“ mělo teprve přijít. Při jednom přátelském setkání ve vinném sklípku mi kamarád řekl, že se o mně na dědině povídá, že „půjdu na kněza“. „Cože?“ smál jsem se tomu, protože v té době jsem na toto ještě ani nepomyslel. Bylo mi jasné, že tohle není pro mne, protože je zapotřebí mít maturitu, kterou jsem neměl, učení mi vždy šlo ztuha, a pak ještě vysoká škola. Představoval jsem si spíše, že se ožením a budu tak normálně žít. Jenže myšlenka se kdesi usadila a nenápadně hlodala. V práci u dřeva se mi hlavou honily nápady, co dál, a najednou přišla otázka, kterou jsem slyšel jakoby uvnitř a zároveň zvenku: „A co takhle do řádu?“ V tom okamžiku mě zachvátila dosud nepoznaná horkost, pokoj, klid. Jakmile jsem si však uvědomil, co se ode mne žádá, lekl jsem se a říkal: „Pane Ježíši, to ode mne nemůžeš chtít! Já ne... Vyber si někoho jiného.“ Asi dva měsíce jsem od této myšlenky utíkal, ale nemohl jsem ji ze sebe setřást. Rozhodl jsem se, že si zajedu na Velehrad na týdenní exercicie, budu se modlit a pak se rozhodnu. Nakonec jsem dospěl k úvaze: „Tak dobře, zkusím to. Pokud mám duchovní povolání a oženil bych se, tak bych pak mohl litovat. A naopak. Pokud do řádu nepatřím, tak to jistě zavčasu poznám a můžu odejít.“ V mém srdci se opět rozhostil pokoj.

V té době byl u nás ve farnosti už jiný kněz Jiří Komárek. Od něhož jsem si půjčil knížku o řádech. Zaujali mne minorité, protože to byl řád založený sv. Františkem z Assisi, členové řádu jsou kněží i obyčejní bratři, organizují misie. Na zelený čtvrtek 1997 jsem se vydal do Brna navštívit minority, kde mě přijal o. Marek Duda. Svěřil jsem se mu o svém rozhodování i o svých pochybnostech. Uklidnil mě. Dovolil mi nahlédnout do řádu trochu zevnitř. Domluvili jsme se, že po Velikonocích přijdu.

Začal jsem všechno zařizovat. V práci jsem podal výpověď. Doma jsem však nic neřikal, ale nedalo se to skrýt. První se začali vyptávat stařenka, jak to je s mým zaměstnáním, jestli mě nevyhodili... Musel jsem se svým tajemstvím ven.

Co stařenka na to?

Rozpačitá. Na jedné straně byla ráda, že nejsem v problémech, jak se obávala. Na druhé straně nevěděla, co si má o mém rozhodnutí myslet.

A co rodiče?

Ti samozřejmě také nic nevěděli. Chystal jsem se jim to říct: „Mamko, posad se, musím s tebou mluvit.“ Plná obav se mě zeptala: „Co jsi zase udělal?“ „No... půjdu do řádu,“ vypadlo ze mě. Mamka byla tak překvapena, že – jak nikdy nepije – dala si pohárek vína a hned potom zamyšleně druhý. Jakmile se domů z práce vrátil taťka, tak mu hned referovala, co jsem to zase vymyslel. Taťka ale jen mávl rukou: „Nech ho, vždyť ho znáš, za dva týdny je doma.“ Dva týdny uběhly, a místo abych já jel domů, tak rodiče přijeli za mnou do Brna. Taťka povídá: „To už by stačilo. Pojď. Vinohrad čeká...“ „Ne, ne,“ já mu na to, „moje místo je tady.“ Snad jim tehdy došlo, že to myslím vážně, i když i později se občas zeptali, zda se nechci vrátit.

A nechtěl jsi?

Je zvláštní, že jsem v srdci cítil jistotu o svém povolání. Báł jsem se spíše toho, jestli ve své slabosti svou cestu zvládnu.

Už jsi tehdy myslel na kněžství?

Ještě ne. Uběhl postulát, pak noviciát, který byl v Polsku. Na konci noviciátu se mě novicimistr zeptal, co plánuji, až se vrátím do Česka. Odpověděl jsem, že budu bratrem, posloužím v zákristii, budu dělat, co se dá... „Ty lenochu jeden, půjdeš si udělat maturitu,“ vykřikl na mě otcovsky. Nebyl jediný, kdo se mě snažil přimět k tomu, abych o této možnosti alespoň trochu přemýšlel. Mně se to ale nezdálo tak jednoduché, jak se jim to říkalo. Přesto jsem zašel za svým provinciálem a promluvil si s ním o tom... Nakonec jsem ve svých 25 letech, 8 roků po vyučení, opět nastoupil na dvouletou nástavbu s maturitou jako nejstarší ze studentů.

Proč ses rozhodl směřovat ke kněžství, když zpočátku jsi na to ani nepomyslel? Mohl bych z toho nabýt dojmu, že jsi byl přinucen.

To ne. Obával jsem se studia. Vnímал jsem je jako nepřekonatelnou překážku.

A povedlo se jí překonat?

Ano – s pomocí Boží a s přimlouvou sv. Josefa Kopertinského. Zvládl jsem maturitu, a pak i kněžský seminář v Lodži v Polsku, kde jsem musel navíc překonávat jazykovou bariéru. Před zkouškami jsem se modlival: „Pane Ježíši, mám-li být

špatným knězem, to ať raději jsem dobrým řeholním bratrem.“

Máš z toho období nějaký zážitek?

Ano, a ne jeden. Do školy, kde jsem si dodělával maturitu, jsem chodil v hábitu, takže všichni věděli, kdo jsem. Ve třídě jsem měl spolužáka, který si mě občas dobíral. Jednou začal: „No, Roberte, když nás Pán Bůh tak miluje, tak mi řekni, proč dopustil tu nemoc šílených krav?“ Zarazil jsem se. Přemýšlel jsem, jak mu odpovím, a vysílal jsem k nebi stělné modlitby. Bylo těsně před hodinou, proto jsme se k ničemu nedostali. Na hodině ekonomiky v rámci komentáře aktuálního dění pan učitel začal: „Představte si, jak může člověk neomaleně zasáhnout do normálního běhu života. Například nemoc šílených krav. Člověk dává žrát krávám kostní moučku, což je pro ně zcela nepřírozené, a pak se diví, že jsou z toho nemocné...“ Já jsem byl vysvobozen od nelehké otázky. Spolužák se dočkal odpovědi. Bůh se ukázal jako dobrý, mocný a spravedlivý.

Mohli bychom říci, že ses nyní po jedenácti letech vrátil domů, abys tam sloužil svou primiční mši svatou. Jak tě vítali tví rodáci?

Velmi mile mě překvapili. Při organizování primice jsem se obrátil o pomoc na paní starostku Martu Výmolovou a pana faráře Milana Těžkého, kteří se velmi ochotně zapojili. Vytvořili organizační tým a nakonec byla celá obec na nohou. Informace v obecním rozhlase a v místní kabelové televizi, organizace dopravy, průvod v krojích, mše sv. na prostranství parku, tribuna pro oltář, sedadla, nazvučení, tisk upomínkových obrázků, hygienické zázemí. Všichni lidé dobré vůle – věřící i nevěřící – přiložili ruku k dílu, takže z mých primicí byla slavnost nejen naší dědiny, ale i okolních. Primicí se zúčastnil i generální vikář Řádu minoritů z Říma, P. Norel, který vyjá-

Otec Robert s rodiči a prarodiči na svatbě své sestry. Foto: rodinný archiv.

dřil svou radost a prohlásil, že něco takového se jen tak nevidí. Jsem jim za to moc vděčný a děkuji také těm, kteří mě podpořili modlitbou, obětí a různými dary.

Při primicích ti někteří gratulovali k ukončení studia a k úspěšnému završení jedné tvé etapy, ale víme, že to není konec, ale začátek tvé služby. V čem bys chtěl lidem sloužit jako kněz?

Jak už jsem naznačil, zakusil jsem sám na sobě, že Bůh není mrtvý, ale živý, jeho dotek mě naplnil odpuštěním a radostí, také jsem mohl Boha poznávat skrze vzdělání. A právě to bych chtěl lidem předávat dál. Dále, tak jako celá klášterní komunita, bych chtěl být uprostřed lidí jako jejich bratr.

Chtěl bys něco vzkázat čtenářům Immaculaty?

Ať si především budují svůj osobní vztah k Pánu Ježíši a k Panně Marii. Jen tak budou ve svém životě šťastní. Přejí jim a vyprošuji, aby důvěřovali Bohu a jeho velikému milosrdenství, aby se Boha nebáli, ale utíkali se k němu jako k nejlepšímu Otcí. Ať si každý často připomíná, že Bůh má pro nás připravené místo ve svém království a čeká na nás s milující náručí.

Děkuji za rozhovor.

ptal se br. Bohdan

Římská inkvizice

pomáhala obviněným z čarodějnictví

*Německý publicista Michael Hesemann vydal knihu nazvanou symbolicky „Mužové temna“. Je to apo-
logetická práce z oboru církevních dějin. Uvádí v ní mimo jiné i nejnovější dokumenty a poznatky histori-
ků o čarodějnických procesech, které odkazují dosavadní stereotypy o podílu papežství a římské inkvizice
na těchto zločinech do říše bájí. Opak je pravda: Byla to naopak římská inkvizice, kdo se snažil obvině-
ným pomoci a kdo nakonec dosáhl likvidace těchto hrůzných praktik.*

V renezanci 15. a 16. stol., kdy čarodějnické procesy byly stále častější, došlo k upálení několika čarodějnic i v papežském Římě. Souzeny byly světskými soudci. Poslední poprava pro údajné styky s ďáblem a čarodějnictví se konala v Římě r. 1525. Měly být upáleny ještě další ženy, ale zasáhl papež Klement VII. a rozsudky zrušil. Od té doby v Církevním státě již žádná čarodějnice nebyla popravena. Papež sv. Pius V. (1566-72) procesy pro čarodějství úplně zakázal, Klement VIII. (1592-1605) je opět obnovil, ale vyňal tuto kauzu z pravomoci světských soudů a svěřil ji římské inkvizici, jež se nazývala „Kongregace posvátné inkvizice a indexu“, která k tomu vypracovala svůj procesní řád a vyžadovala, bohužel marně, aby byl respektován i v jiných zemích.

Jak vypadal postup římské inkvizice při čarodějnických procesech? Její řád, vypracovaný nejvyšším inkvizitorem kardinálem Desideriem Scagliou r. 1621, se dochoval. Nezaujatý pozorovatel úplně zírá nad jeho humánností a racionalitou. Každý obyvatel měl sice právo obvinít někoho z čarodějnictví a spolku se satanem, aby se však inkviziční tribunál mohl touto žalobou vůbec zabývat, musel žalobce svoje oznámení konkretizovat: Když mu např. přestaly dojit krávy a on se domníval, že sousedka je očarovala, když byl svědkem magických praktik nějaké osoby apod. Nestálo pouze říct, že nějaká žena je čarodějnicí, jako tomu bylo jinde.

Pokud tedy někdo vznesl žalobu na základě materiálních faktů, inkviziční tribunál nejprve povolal experta, aby zjistil, jestli se nedá tato skutečnost vysvětlit přirozeně. Když ten prohlásil, že např. krávy nedojí kvůli špatné stravě nebo že údajné magické praktiky, které žalobce oznámil, nemají s magií nic společného, řízení bylo zastaveno. Pokud sdělil, že se to nedá vysvětlit přirozeně, po-

volal tribunál ještě dalšího experta, a když i on potvrdil přirozeně nevysvětlitelný charakter události, svolali inkvizitoři komisi expertů. Teprve když tato konstatovala mimopřirozenou podstatu celé věci, byla obviněná osoba předvolána.

Obviněný z čarodějnictví nesměl být ani uvězněn, ani podroben útrpnému právu (mučení). Mohl být vyšetřován pouze na svobodě a bylo mu dovoleno vzít si advokáta. Nedokázal-li svoji nevinu, ale přitom nebyla náležitě prokázána ani jeho vina, inkvizitoři jej vyzvali k přísaze, že se žalovaného skutku nedopustil a řízení ukončili. Jestliže však byla vina prokázána, jestliže např. zde existovalo více na sobě nezávislých svědeckých výpovědí, že obžalovaný se zabývá pověřivými rituály, nebo dokonce černou magií, tribunál ho vyzval, aby se těchto praktik pod přísahou definitivně zřekl. Když tak učinil, inkvizitoři mu uložili pokání ve formě modlitby, almužny nebo poutí, poslali jej domů a kauzu tím uzavřeli. Teprve když odmítl zřici se svých pověr, byl uvězněn podle míry provinění buď na několik měsíců, nebo i na několik roků. Pouze v případech, kdy čarodějnické praktiky způsobily smrt druhého člověka, měl být obviněný vydán světské moci k upálení. I tomu se však mohl vyhnout, když se veřejně pod přísahou zřekl spolků s ďáblem a čarodějnictví.

Tyto bezesporu humánní předpisy římské inkvizice ve věci čarodějnických procesů vedly k tomu, že popravy pro čarodějnictví se v Papežském státě a v zemích, kde byla respektována pravomoc římské inkvizice, vůbec nekonaly. Zcela jinak ale vypadala situace v jiných evropských zemích. Celkový počet obětí protičarodějnické hysterie je dnešními historiky odhadován na 55 tisíc. Většinu tvoří protestantské státy, avšak katolická knížectví Německa, Rakousko, katolické švýcarské kantony a východní

Francie byly také zasaženy protičarodějnickým šílenstvím. Procesy vedli světszí soudci, výjimečně církevní inkvizitoři, podléhající místnímu biskupovi, nikoli římské Kongregaci inkvizice a indexu. Zde platila zcela jiná pravidla než u římské inkvizice. Obvinění mohli být uvězněni a podrobeni útrpnému právu. Když se na mučidlech doznali k často vykonstruovanému obvinění, byli poslání v absolutní většině případů na hranici.

Římská inkvizice velmi dobře věděla, že přicházejí o život nevinní a nemlčela. Už kardinál Scaglia v procesním řádu k čarodějnickým procesům stanoví, že postup římské Kongregace inkvizice a indexu je pod trestem exkomunikace závazný pro všechny katolické země. Dále je zde řečeno, že pouze inkvizitoři, podléhající bezprostředně této kongregaci, mají pravomoc soudit delikt čarodějství a nikoli světské soudy nebo biskupští inkvizitoři. Katoličtí vládci, ba dokonce i mnozí biskupové, to však nerespektovali. Kardinál Scaglia píše doslovně: „Zkušenost ukazuje, že při vedení procesů proti čarodějnicím a kouzelníkům rozliční soudci, inkvizitoři, ale i biskupové a jejich vikáři se dopouštějí těžkých a závažných chyb, které jsou proti spravedlnosti a působí újmu nevinným ženám. Mnoho světských soudců je třeba obvinít, že při těchto procesech užívají kruté a protiprávní metody, zejména bezdůvodné mučení a žalářování. Většina rozsudků smrti je vynášena vůči jasně nevinným lidem, jediným důkazem je tu jejich údajné doznání, vynucené krutým mučením.“

Přesto se leccos podařilo. Na počátku 17. stol. v severoitalském Bitontu byly zatčeny některé ženy, obviněné z čarodějství. Místní biskup nařídil použít útrpné právo. Věc ale byla oznámena papeži Klementu VIII. Ten okamžitě vyslal na místo římské inkvizitory, kteří převzali vedení procesu a všechny obviněné osvobodili. Biskupa papež sesadil pro závažné porušení pravomoci úřadu, současně inkvizitoři zahájili proces proti soudcům i žalobcům obviněných žen pro křivou přísahu, pomlvu a poškození druhého. Papež Pavel V. (1605-21) zase zakročil v Miláně, kde světszí soudci odsoudili k smrti několik údajných čarodějnic, tím, že povolal inkvizitora, který vedl celý proces znovu, všechny osvobodil a nechal zatknout soudce. Ne o všech případech se samozřejmě římská inkvizice dozvěděla, zvláště ne z německého

jazykového prostoru. Je třeba brát v úvahu tehdejší méně snadnou komunikaci na dálku. Jakmile však papež nebo jmenovaná kongregace byli informováni o konkrétním čarodějnickém procesu, vždycky reagovali ve prospěch obviněných.

K drastické události došlo ve švýcarském Churu v 50. letech 17. stol. K smrti na hranici pro čarodějství zde bylo odsouzeno světskými soudci na základě doznání na mučidlech 15 chlapců a dívek ve věku 8-12 let. I vlastní rodiče se jich zřekli a požadovali upálení. O rozsudku se dozvěděl papež Innocenc X. a domáhal se obnovy procesu pod vedením římských inkvizitorů. Švýcarské úřady to odmítly, nastoupilo složité a dlouhé jednání, papežský nuncius vyhlásil klatbu. Teprve po několika letech se podařilo dosáhnout toho, aby těchto 15 dětí bylo předvedeno před tribunál římské inkvizice do Milána. Ten však je vůbec nesoudil a předal k adopci do místních rodin, což způsobilo obrovské rozhořčení Švýcarů, inkvizice však na to nedbala. Méně úspěšná byla římská inkvizice r. 1711 v případě 4 děvčat ve věku 10 a 14 let, odsouzených k smrti upálením pro čarodějství v Savogninu u Churu. Místní farář kontaktoval papežského inkvizitora v italském městě Como. Ten ohlásil svůj příjezd a obnovu procesu. Úřady se ale bály osvobozujícího rozsudku, proto dvě starší dívky rychle upálily. Když se inkvizitor dostavil, mohl pouze vyhlásit exkomunikaci nad soudci. Marně požadoval jejich zatčení. Zbývající dvě děvčata osvobodil, ale jejich vlastní rodiče, jimž byla vrácena, je zabili, protože nechtěli žít pod jednou střechou s údajnými čarodějnicemi. Bojovat s pověrečnou hysterií je vždy velmi těžké.

Ve výčtu takových a podobných událostí by se dalo pokračovat. Jsou dokladem, že reálné skutečnosti v dějinách vypadají často úplně jinak, než jak jsou „předkládány k věření“ mnohými školními učebnicemi dějepisu a médií. Není dnes nijak populární říkat, že inkvizice nejednou sehrála pozitivní roli jako humánní instituce nebo že protičarodějnická hysterie nejenže nebyla podporována papežským Římem, ale že on jí naopak čelil. Jenže taková už je pravda. Katolík je ve svědomí vázán hlásat všude jenom pravdu a nikdy ne lež, zvláště když je to pravda o Církvi, k níž náleží, Církvi Kristově.

Tři prameny

Kolem roku 63 císařský tribunál osvobodil sv. Pavla od námitky židovských starších. Apoštol ihned opustil Řím a horlivě se pustil do misijní práce. Pravděpodobně začal od Hispánie, pak následoval Efesos, Kréta a Makedonie. Učil o Kristu s velikým nasazením, jako by chtěl dohnat čas, který ztratil více než tříletým vězením. Cítil se bezpečně? Zajisté slyšel o pronásledování, které proti křesťanům po požáru Říma rozpůlil Nero. Jejich obětí se stal sv. Petr, což otřáslou celou církví.

Signál vyslaný z hlavního města impéria podnítl císařskou administrativu, aby byla pozorná k otázce křesťanů. Byla to skvělá příležitost pro každého úředníka, aby projevil svou horlivost. Domníváme se, že sv. Pavel byl roku 66 opět zatčen a uvězněn v římském vězení. Sv. Klement I., papež, kterému bylo kolem třiceti let, smutně konstatoval, že důvodem smrti svatých apoštolů Petra a Pavla byla závist a žárlivost. Měl na mysli buď křesťany nebo stoupence Mojžíšova náboženství, protože pohané Kristovými vyznavači prachobyčejně pohrdali. Nějaký známý musel Pavla udat a následně při přelíčení stvrdit uvedená obvinění. Za nových okolností se vězeň dostával do vážných problémů, tak vážných, že téměř všichni se od něho odvrátili z obavy o vlastní kůži. Zůstal jenom sv. Lukáš. Není také vyloučeno, že na poslední chvíli se k němu přidal mladý efezský biskup Timotej spolu se sv. Markem Evangelistou.

Pavel sám si nedělal žádné iluze ohledně svého osudu. Ve svém listu Timotejovi píše: „Já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“ (2 Tim 4,6-7).

V půli roku 67 byl vynesena rozsudek smrti. Nevíme, jak znělo odůvodnění rozsudku. Snad „nenávisť lidského rodu“, jež podle historika Kornelia Tacita vytýkali prvním křesťanům? Nebo možná ho obvinili z nedostatku úcty k pohanským božstvům? Vždyť v impériu neexistovalo nic posvátnějšího.

Trest smrti zůstane vždy trestem smrti. Avšak odsouzení sv. Pavla ke stětí mečem svědčí o tom, že jeho římská hodnota byla respektována. Jiní křesťané, i římstí obyvatelé, umírali v mnohem hanebnějších podmínkách. Tacitus podává zprávu: „A k jejich smrti připojili ten posměch, že oděni do kůží divokých zvířat hynuli roztrhávání psy a když se den nachýlil, hořeli, čímž sloužili jako noční pochodně. Pro tuto podívanou zpřístupnil Nero své zahrady a věnoval hru v cirku, kde převlečen za kočího splýval s davem nebo stál na voze.“

Bazilika sv. Pavla za hradbami, Řím.

Foto: Lawrence OP, flickr.com .

Jako místo exekuce bylo určeno místo *Aquae Salviae*, daleko od městských hradeb. Řím se sem rozšířil až roku 1935 v souvislosti s organizováním Mussoliniho světové výstavy *Esposizione Universale di Roma*, odtud pochází EUR – moderní městská čtvrť plná zajímavé architektury, něco jako futurismus fašistické diktatury. Od mamertinského vězení, kde byl sv. Pavel podle tradice držen ve vazbě, se sem jede linkou 716 přes půl hodiny. V případě, že natrefíte na dopravní špičku, cesta se vám prodlouží až třikrát.

Také ve starověkém Římě vládli čilý ruch. Město čítalo na milion obyvatel. Mamertinská věznice se nacházela při *Forum Romanum*, tedy v samotném centru. Vojenská četa, která vedla spoutaného vězně, si delší dobu razila cestu rozkřičeným a zvědavým davem. Kolik výsměchu a ponížení zakusil apoštol při této své poslední cestě. Pro okolostojící lidi to byl hrozný zločinec, který obdržel zasloužený trest. Nezakrýval si tvář, jak to dělají „slušní lidé“ přistižení při nekalém činu, když se jim objektivy kamer snaží podívat do očí. Ze všech stran na něho padaly nadáv-

ky a plivance, ozývaly se jízlivé poznámky: „Ničemo, k stáru došlo i na tebe. Hanba ti!“

On šel zpřima, se vztyčenou hlavou, hrdý na to, že se mohl připodobnit Kristu nesoucím kdysi kříž ulicemi Jeruzaléma. Od své staré viny se již dávno očistil. Při hlásání Evangelia ušel tisíce kilometrů, mnohé zakusil, a nyní ve svých sedmdesáti letech má být jeho život završen mučednickou korunou.

Došli jsme na *Aquae Salviae*. Jedni odvozují tento název od léčivých vod, které se zde hojně vyskytovaly, jiní od římské rodiny *Salvia*. Exekuce se konaly hned u *via Laurentina*. Ještě v polovině 3. století zde byl zabít křesťanský důstojník sv. Zenon spolu se skupinou jemu oddaných legionářů. Podle apokryfů, na popravčím místě rostla rozložitá pinie. V horkých letních

dnech skýtala stín, v zimě chránila před deštěm. Právě pod ní měly být vykonávány rozsudky na kamenném sloupku zasazeném do země. Dnes po pinii není ani stopa. Místo ní tu rostou eukalypty vysázené trapistickými mnichy, díky čemuž se odsud vytratili komáři způsobující malárii, takže vzduch se stal zdravějším. Po klášterní louce si poskakují beránci. V den sv. Anežky Římské (21. ledna) je řeholníci vezmou a zavezou do Vatikánu, kde budou ostříhání a z jejich vlny sestry udělají pallia, která papež předá 29. června novým biskupům-metropolitům. Je to takový „pavlovský“ prvek vatikánské slavnosti ke cti svatých apoštolů.

Po příchodu na místo sňali sv. Pavlovi okovy. Jeden z vojáků se postavil u kamenného sloupku s mečem v ruce, zatímco Pavel pozvedl ruce a ponořil se do modlitby. Nikdo neměl odvahu vyrušovat ho – odvěkým právem každého odsouzence na smrt je splnění jeho poslední vůle. V jistém okamžiku apoštol poklekl na obě kolena a položil krk na hlavici sloupku. Voják udeřil mečem z celé síly. Hlava odpadla od těla, přičemž se třikrát odrazila od země. Legenda říká, že při každém doteku vytryskl pramen. Proto také toto místo bylo nazváno „*San Paolo alle Tre Fontane*“ – „Sv. Pavel u Tří pramenů“. Každý z nich má jinou teplotu vody, od vroucí po studenou. Nyní se nachází uvnitř kostela, který byl postaven podle projektu Giacoma delia Porta roku 1599. Avšak v 6. stol. zde již existovala oratoř řeckých mnichů, kteří sem přišli z Kilíkie, vlasti sv. Pavla. Jejich nástupci jsou trapisté žijící v nedalekém klášteře.

Nad každým pramenem stojí mramorový oltář, jeden vedle druhého. Výškový rozdíl mezi prvním a posledním se pohybuje kolem jednoho metru. To nám dovoluje pochopit, proč se stát hlava nezastavila hned. Přestože legendy je třeba brát s rezervou, tak při zhlédnutí tohoto místa není těžké jí věřit.

Každé posvátné místo má svoji specifickou stránku. Stalo se zvykem, že poutníci přicházející do kostela pili vodu ze tří pramenů. Roku 1950 italské hygienické úřady zakázaly tuto zbožnou praktiku. Není zcela jasné, jaké důvody k tomu vedly. Od té doby jsou otvory zakryty kovovými sítkami. Při troše drzosti je možné jimi prostrčit ruku a nabrat si trochu vody.

Tělo sv. Pavla bylo uloženo na hřbitově u ostijské cesty, asi 3 km od místa exekuce. Byla to rozlehlá nekropole v otevřeném prostoru. Archeologové zde identifikovali na 5 tisíc hrobů. Křesťané přesně označili místo apoštolova posledního odpočinku a věnovali mu stálou péči. Při pronásledování za císaře Valeriana r. 258 hrozila profanace

Stěti sv. Pavla, vitráž z kostela v Melton Mowbray, Anglie.

Foto: Lawrence OP, flickr.com .

hrobů sv. Pavla a sv. Petra, který byl pohřben na vatikánském pahorku. Jejich těla tehdy ukryli v katakombách sv. Šebestiána, a když nebezpečí pominulo, byly opět přeneseny zpět na své původní místo. Je velmi pravděpodobné, že tato epizoda přispěla ke slavení obou apoštolů ve stejný den – 29. června.

První křesťanský císař Konstantin Veliký umístil ostatky sv. Pavla do kamenného sarkofágu a nechal nad nimi postavit nevelký kostel nazývaný „Svatý Pavel za hradbami“. Kamenná deska přikrývající sarkofág měla otvory, aby se poutníci mohli bezprostředně dotýkat relikvií. V každém z nás totiž sedí „malý nevěřící Tomáš“, který se musí všeho dotknout. Lidé otírali o svaté pozůstatky různé osobní předměty, vkládali dovnitř prosby, duchovní pálili kadidlo.

O necelé půlstoletí později se svatyně u ostijské cesty všem zdála příliš skromná. Díky císařské podpoře vznikla tedy nová monumentální bazilika dlouhá na 131 m a široká na 65 m, k níž je třeba ještě připočít stejné velké atrium. Vlivem požáru, který se vznítil 15. července 1823, byla bazilika téměř celá zničena. Tehdy celý svět, včetně pravoslavného ruského cara i muslimského vícekrátě Egypta, přispěl na pomoc při obnově stavby.

V posledních letech vyvstala otázka ohledně hrobu sv. Pavla. Všeobecně se předpokládalo, že se nachází pod papežským oltářem, nad nímž byl ve středověku postaven

Modlitba u hrobu sv. Pavla, který se nachází na místě pod baldachýnem a oltářem. Baldachýn je dílem Arnolfa di Cambio (r. 1285). Basilika sv. Pavla za hradbami, Řím. Foto: Lawrence OP.

kamenný baldachýn. Avšak po staletí ho nikdo neviděl na vlastní oči. Archeologické výzkumy vedené za papeže Jana Pavla II. potvrdily zprávu předávanou tradicí. Po demontáži oltáře vědci narazili v hloubce 1,3 m na římský sarkofág. Nebylo nejmenší pochyby – nápis na popraskané náhrobní desce hlásal: PAVLO APOSTOLO MART. – „Pavlovi Apoštolovi Mučedníkovi“.

U „sv. Pavla za Hradbami“ i u „Pavla u Tří pramenů“ se slaví pouť dvakrát do roka: 25. ledna – obrácení sv. Pavla, a 29. června – jeho mučednictví spolu se sv. Petrem. Italové jsou odborníci na organizování slavností. Musí být zbožné ale i veselo, protože tehdy je Pán Bůh spokojen a lidé šťastní. Je těžké si představit, že by kromě mše sv. a procesí se sv. ostatky nebo se sochou světce chyběla např. taneční zábava, tombola anebo ohňostroje. Každá farnost má takový den alespoň jednou do roka.

Den 29. červen slaví celý Řím. Podobně jako Romulus a Remus položili základy

Inskripce sv. Petra a sv. Pavla na kamenné desce uchovávané ve Vatikánském muzeu. Foto: Lawrence OP.

hlavnímu městu pohanského světa, tak apoštolové Petr a Pavel z něj učinili centrum světa křesťanského. Občas je Cařihrad nazýván „druhým Římem“, Moskva „třetím“. Tyto názvy vznikly na základě politicko-náboženských aspirací na vůdčí postavení. Zatímco Řím je pouze jeden jediný, stojící nepřetržitě tam, kde se na protilehlých březích Tiberu nacházejí hroby sv. Petra a sv. Pavla, kteří jsou jakoby hořící lucerny, které učinily z věčného města slunce, zahrnující svými paprsky celý svět. Takto hovořil veliký biskup Cařihradu sv. Jan Chryzostom (+407) a my se k tomu můžeme zcela připojit.

Poutník

RN 7-8/2007, překládá bb

RADUJTE SE!

JEŽÍŠ ŘÍKÁ:

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO VÍTE, ŽE JSTE CHUDÍ PŘED BOHEM,
NEBOŽ VAŠE JE NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO PLÁČETE, NEBOŽ BŮH VÁS POTĚŠÍ.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO ODMÍTÁTE NÁSILÍ,
NEBOŽ BŮH VÁM DÁ ZEMI VE VLASTNICTVÍ.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO TOUŽÍTE, ABY SE STALA BOŽÍ VŮLE,
NEBOŽ BŮH VAŠI TOUHU USPOKOJÍ.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO PROKAZUJETE DRUHÝM MILOSRDENSTVÍ,
NEBOŽ BŮH BUDE MILOSRDNÝ K VÁM.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO MÁTE ČISTÉ SRDCE, NEBOŽ UVIDÍTE BOHA.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO PRACUJETE PRO MÍR,
NEBOŽ BŮH VÁS UVÍTÁ JAKO SVÉ DĚTI.

RADUJTE SE VŠICHNI, KDO JSTE PRONÁSLEDOVÁNÍ PRO PLNĚNÍ BOŽÍ VŮLE,
NEBOŽ VÁM PATŘÍ BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ.

SROV. EVANGELIUM PODLE SV. MATOUŠE 5,1-10

Tvůrčí neshoda

Již jsem psala o nepříjemných pocitech (Immaculata č. 94), o tom, že je třeba usilovat o poznání a rozlišení svých pocitů, že je třeba je pojmenovat a že je důležité o nich hovořit se svými blízkými. Ovládnutí vzteku, hněvu, antipatie nebo odporu k někomu začíná v okamžiku, kdy si uvědomíme, že je prožíváme. Teprve tehdy, když mi dojde, co prožívám, mohu začít hledat řešení svého problému. Jestliže si přiznám, že se cítím dotčena chováním někoho, mohu o tom bezprostředně říci, aniž bych hledala nejasné způsoby vyjádření své urážky (např. prostřednictvím nerudnosti, kousavou poznámkou, uraženým odchodem).

Po tomto úvodu bych ráda čtenáře povzbudila k vedení poctivých rozhovorů, ne sporů nebo hádek. Konflikty mezi lidmi jsou nevyhnutelné, protože se navzájem lišíme pohlavím, věkem, temperamentem, vzděláním, zkušeností. Máme různé potřeby a každý je uspokojuje po svém. Stává se, že v pozadí našich potřeb stojí různé hodnoty. Avšak v běžném životě nejčastěji narážíme na své pocity a schopnost vnímat je a pojmenovávat může být velmi nápomocná při řešení rodinných konfliktů.

Když si všímáme, že v rodině roste napětí, pokusme se to popsat: „Vidím, že atmosféra v kuchy-

ni je přímo výbušná...“ „Přicházím domů, kde se dvě děti navzájem perou...“ „Na posteli vidím hromadu nevyžehleného oblečení a v dřezu haldu neumytého nádobí...“ „Tatka křičí na dceru a dcera na tatku, to je snad domácí válka...“ Neutrální popis situace většinou vede k zamyšlení, napomáhá k zhodnocení a pochopení situace. Potom přichází moment, kdy můžeme vyjádřit vlastní pocity: „Cítil jsem se velice stísněně, když jsem zjistil napjatou situaci v naší kuchyni...“ „Nesouhlasím s tím, aby si mé děti vyměňovaly spravedlnost pomocí pěští...“ „Rozčiluje mě, když si neplní své domácí povinnosti...“ „Velmi mě ranilo, když jsem slyšela, jak po sobě křičíte...“ Teď je třeba dát čas a prostor, aby se mohla vyjádřit druhá strana, které je třeba pozorně naslouchat.

Při poctivé konfrontaci názorů je třeba bedlivě dbát na to, abychom hovořili o **vlastních** pocitech, čili: „(Já) se cítím znepokojená...“ „(Já) se bojím, že se opozdíme...“ „(Mě) rozčiluje...“ „(Já) se cítím dotčena...“ „(Mě) zabolelo, že...“ „(Já) jsem se rozčílila, protože...“ Když hovoříme přímo o svých pocitech, bereme za ně zodpovědnost, a druhá strana není napadena. Otevíráme prostor, v němž je možné hledat řešení sporu a vzájemné porozumění. Přiznáváme si právo prožívat své emoce a hovořit o svých důvodech jednání. Žádná strana sporu se nemusí cítit poražená ani pokořená. Dva lidé mohou při poctivé hádce lépe poznat své

potřeby a moudře vedená výměna názorů může dát základ lepšímu vzájemnému pochopení. Není nutné vyhýbat se sporům úplně, ale je třeba zapracovat na tom, aby přinášely zisk. Jít do sporu je třeba s odvahou, ale zároveň je nutné dbát, aby byl konstruktivní.

J. Basistowa,
Zřídlo 32/2007

DEVATERO

Nedávno na mne čekali před farou dva mladí lidé, chlapec a děvče. Z toho by mohla koukat jediná svatba, říkám si v duchu, protože rozvody zatím neděláme. Zvu je dál a opravdu. „Pane faráři, mohl byste nás oddat?“ povídají. Nevěsta je ze sousední farnosti, ale ženich patří k nám, tak by to šlo. Jenomže je „nekostelový“. Byl sice pokřtěný, i u 1. svatého přijímání, ale potom už nic. Kolik máme na té naší, kdysi zbožné Moravě, takových případů! Rodiče, aby se babička nezlobila, dali své děti pokřtít, dokonce i do náboženství je přihlásili, ale 1. svatým přijímáním to u mnoha skončilo. Potom se nemám divit, když nevěsta na otázku, byla-li u sv. biřmování, se nevinně zeptá: „To bylo to, jak jsme měli bílé šaty, v ruce svíčku a fotili nás?“ Je mi jich líto. Ptám se sám sebe, mohou za to ti mladí lidé?! Je to jasně vina rodičů... „Co mám s vámi dělat? Proč vůbec chcete mít

Foto: archiv

sňatek v kostele? Jenom proto, že varhany krásně hrají a že na videu je to paráda?“ „No, tak trochu také,“ říká ženich, „ale ten hlavní důvod je jiný. Já vám to vysvětlím. Vy jste před dvěma roky oddával mého kamaráda. Chodil k vám na přípravu a vy jste mu dal jakési „Devatero“, on teď podle toho žije. Míval dříve plno problémů a dnes říká, že má pokoj, že stojí za to se tím řídit. My k vám budeme chodit, jak dlouho budete chtít, jenom nám to také dejte!“ Pán Bůh zaplať za tuto upřímnost. „Mirku,“ povídám, „ono to devatero je ve skutečnosti Desatero, ale když máte oba chuť, tak se do toho dáme.“ A tak jsme hned začali, dnes už máme za sebou víc setkání. Oba dva mají opravdový zájem o ty věci, o nichž dosud nevěděli, dalo by se říci, že to sají jako houba, kterou ponoříte do vody. Ale Desatero jsme zatím neprobírali. I to přijde na řadu, až budeme důkladněji brát přípravu na svátost smřfení.

A já mám radost, když vidím na mši svaté v neděli onoho Mirkova kamaráda, který vlastně od svého sňatku nevynechal bohoslužby, ačkoliv byl před tím také „nekostelový“. Z jeho tváře září jakási pohoda. Starost má určitě někdy až nad hlavu. Vždyť podniká. Ví, že to tito chlapi nemají v naší zemi lehké. Přesto on, který kdysi každou neděli pracoval, dokáže v tento den „vypnout“ a říká, že díky tomu Desateru má nejen čas na ženu a synáčka, ale že se vyplatí začít další pracovní týden svěží a odpočatý. Náš ženich Mirek to pochopil. Kdy to pochopí víc těch uštvaných, věčně se honících lidí u nás a ve světě vůbec? A to jen jeden člověk začal poctivě praktikovat jedno z Božích přikázání. Dovedeme si představit, jak by svět kolem nás vypadal, kdyby lidé začali plnit všech deset Božích přikázů? Navzdory stálým rokováním politiků, ekonomů a všech možných odborníků, světu stejně nic jiného nezbyvá.

Drahé děti,
co udělá maminka, když ji dítě o něco hezky poprosí? Dá mu to, protože má své dítě ráda.

Ale co kdyby malé dítě chtělo, aby mu půjčila na hraní ostrý nůž nebo zápalky nebo lahvičku s jedovatým čistícím prostředkem nebo drahý přístroj, který by se neopatrností mohl zničit, ba dokonce někoho zabít elektrickým proudem? Maminka mu to nedá zase proto, že je má ráda. Ví, že by to ublížilo tomu dítěti nebo i druhým. Malé dítě to neví. Ale když hezky prosí, dá mu něco jiného, lepšího.

Kdyby dítě bylo líné a chtělo by, aby maminka za ně všechno udělala, maminka mu sice pomůže, ale nechá je, aby se také trochu i samo přičinilo, protože je má ráda, nechce, aby z něho vyrostl lenoch a nedbalec, který nebude nic umět a kterého nikdo nebude mít rád.

My jsme před Pánem Bohem jako malé děti. On ví všechno, vidí i do budoucnosti, ví, jaké nešťastné následky pro nás i pro druhé by mělo, kdyby nám vyhověl také v tom, co vede ke zlu. Jedná jako hodná a moudrá maminka. Když ho prosíme o to, co bude dobré a prospěšné nám i druhým, rád splní naši prosbu, někdy ještě mnohem krásněji, než jsme mysleli. Ale když chceme něco, o čem ví, že by nám nebo i ostatním ublížilo, dá nám místo toho něco jiného, lepšího. Má nás nesmírně rád, chce, abychom byli šťastní, a ví, co je k tomu třeba.

Když ho prosíme o pomoc, rád pomáhá, ale někdy vyžaduje, abychom se i sami trochu přičinili. Říká se: „Clověče, přičiň se, a Pán Bůh ti pomůže.“

Někdy nás nechá čekat, ale pak s tím větší štědrostí splní naši prosbu. Svatá Monika měla syna, který se chytil špatných kamarádů a stal se z něho zkažený mladý člověk,

kteří nedbal na Boží přikázání ani napomínání. Když viděla, že všechna slova jsou marná, jenom se za něho modlila, aby se polepšil. To trvalo několik roků a zdálo se, že se nic nemění k lepšímu. Ale Pán Bůh její vytrvalost v modlitbě a v důvěře v Boží pomoc odměnil tím, že ten syn se nejen polepšil, ale stal se i knězem, potom biskupem, je to světec a jeden z nejvýznamnějších učitelů církve svatý Augustin. On sám to všechno říká v knize, kterou napsal o své cestě k víře, a vzpomíná na maminku svatou Moniku s nesmírnou láskou a vděčností.

Pán Ježíš nás učí svým příkladem, jak máme při modlitbě prosit. Když prosil v noci před Velkým pátkem svého Otce, dodával: „ale ne jak já chci, ale jak ty chceš.“

Také nám říká, že je velice dobře se často modlit i společně s druhými: „Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Společně se modlíme v kostele, především při mši svaté, ale můžeme se společně modlit i kdekoli jinde. Třeba jen dva nebo tři, nebo víc, nebo velký zástup. Zvláště požehnaná je společná modlitba v rodině.

Modleme se také navzájem jedni za druhé. Je to krásný dar lásky k bližnímu a i na dálku nás velmi sjednocuje jako bratry a sestry Boží rodiny, Kristovy církve.

A nezapomínejme také často Pánu Bohu děkovat, ne jenom prosit.

Největší naší pomocnicí a přímlyvkyní v našich modlitbách je Panna Maria.

Jako na svatbě v Káně vyprosila svým slovem první zázrak, tak se i za nás stále přimlouvá. Veliký

Jak Pán Bůh plní naše přání?

učitel církve svatý Bernard napsal, že nikdy nebylo slyšáno, že by opustila toho, kdo se utíkal pod její ochranu nebo ji prosil o pomoc nebo ji žádal o přímluvu.

S přáním radosti a pokoje srdce, jaké dává Pán Bůh těm, kdo se často modlí, Vás všechny upřímně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Z moudrosti sv. Augustina

- ◆ Příliš pozdě jsem tě začal milovat, Kráso tak věčná, a přesto stále nová! Příliš pozdě jsem tě začal milovat! A najednou vidím, že už dávno jsi u mne – a já, který sám sebe neznám, jsem tě hledal jinde.

Vyznání

- ◆ Jsi nekonečně mocný Bůh, a přesto nanejvýš milosrdný. Můžeš se před námi skrýt, a přesto být stále s námi. Jsi tvůrcem surových sil i křehké krásy. Nikdy se neměníš, a přesto jsi počátkem veškerých změn. Nejsi ani starý ani mladý (protože jsi věčný), přesto všechny věci obnovuješ. Jsi nekonečně činný, a přesto jsi zdrojem opravdového klidu. Miluješ bez výhrad, ale nepohlčuješ nás, zcela ti patříme, ale nemusíme se tě bát, ani nám nejsi tyranem. Nic nám nejsi dlužen, ale přesto splácíš všechny dluhy za naše hříchy.

Výklad žalmu 35:10

- ◆ Nebyl jsem dostatečně pokorný, abych přijal poníženího Krista za svého Boha. Nepochopil jsem hloubku jeho slabosti – věčné Slovo, vyšší než cokoli stvořeného, pozvedává k sobě pouze ty, kteří, podobně jako on, jsou připraveni se ponížít. Pro svůj pobyt na zemi se oděl do bídného „šatu“ z hlíny a sdílel s námi tělesnou schránku – skrze niž dokázal do svých výšin pozvednout ty, kteří jsou připraveni s ním sdílet jeho potupu.

Vyznání

- ◆ Mohl sestoupit z kříže, ale zvolil si vstát z hrobu.
- ◆ Svěť minulost Božímu milosrdenství, přítomnost Boží lásce a budoucnost Boží prozřetelnosti.
- ◆ Nejvyšším znakem Boží obce – nebe – je trvalý a dokonalý mír. Nic tam nemůže ublížit, nic tam nemůže zranit. I nejbohatší život na zemi je ve srovnání s tím ubohý – co může nabídnout jídlo, oblečení, peníze, úspěch a sláva; co se dá srovnat s mírem a radostí Nebeského Města? Přesto je možné žít na zemi takovým způsobem, abychom se mohli těšit, alespoň v naději, na požehnání nebe a žili zde pro život příští.

Sv. Augustin, vitráž z kostela sv. Tomáše v Oxfordu, Anglie, foto: Lawrence OP, flickr.com.

Poděkování

Prostřednictvím Vašeho časopisu bych chtěla moc poděkovat Bohu a Panně Marii za dary, kterých se mi v uplynulém roce dostalo.

Byla jsem poměrně vážně nemocná, a proto dopadlo mé těhotenství v posledních dvou letech 2 x špatně. Lékaři nade mnou „zlomili hůl“ a objednali mě na operaci. Tu jsem ale odmítla a místo ní jsem svěřila vše do Božích rukou. V únoru 2007 jsem přijala svátost pomazání nemocných. V srpnu téhož roku lékař při prohlídce konstatoval, že nález je v normálu, a tudíž není operace nutná.

Přestože mám tři téměř dospělé děti, stále jsem si v duchu ještě přála miminko. Pán Bůh mou prosbu vyslyšel. Již na podzim jsem se dozvěděla, že budu počtvrté matkou. Svě nenarozené dítě jsem svěřila do rukou Panny Marie a též sv. Otce Jana Pavla II. Občas se modlím Korunku k Božímu milosrdenství. Vše probíhá díky Bohu dobře a nyní prosím Matku Boží o pomoc v posledních dvou měsících těhotenství a za šťastný porod.

Dále prosím a modlím se za úspěšné zakončení střední školy pro naše dvě děti a za zdraví, víru a požehnání pro celou rodinu.

Ještě jednou díky, Panno Maria, za všechny milosti, kterých se mi dostalo.

čtenářka Dana

Vážení, prosila bych Vaším prostřednictvím poděkovat Neposkvrněné Panně Marii za každodenní ustavičnou pomoc, které se mně od Ní dostává. V srpnu mi bude 85 let. Jsem všestranně nemocná s páteří, mám těžký bolestivý nález, chodím o berlích, pět let nemám cit v prstech na ruku ani v nohu – od cukrovky. Vidím jen na jedno oko, které je postižené zeleným zákallem. Bydlím v domku sama, bez telefonu. Vše si dělám sama, ale ke každému úkonu mám prosbu: Maminečko, pomoz mně... a Matinka nebeská chodí vedle mě a zázračně mi pomáhá. Já pokaždé říkám: Maminečko, děkuji Ti, Ty víš, že bez Tebe nic nezmůžu... a tak to jde od rána do večera, den po dni. Osm let mám touhu jí veřejně

poděkovat, také za prodloužení života při záchvatu plicní embolie – v zimě, pozdě večer jsem se dusila při otevřeném okně. Byla jsem velmi vysílená a myslela jsem si, že je to můj konec. Zavolala jsem zbytkem sil: Maminečko, jestli mě tu ještě chceš mít na tom světě, pomoz mi, vidíš, že hynu. Než jsem to dořekla, začala jsem normálně dýchat a do rána jsem spokojeně spala. Během druhého dne mě odvezli do nemocnice, kde zjistili plicní embolii.

Prosím Pannu Marii, jestli mě tu ještě nechá nějaký ten čas, ať mě neopouští, nadále mi pomáhá a má mě pod svojí ochranou.

*Vděčná ctitelka Neposkvrněné Marie
a Nejsvětější Trojice Marie z Ostravska*

Chtěla bych poděkovat naší nebeské Mamince, Ježíškovi, sv. Josefovi a všem andělům za vyslyšené prosby. V lednu mi bylo sděleno, že mám nádor v prsu. Kvůli velikosti nádoru byla nasažena nejdříve chemoterapie a pak teprve operace. Začali jsme se modlit a prosit o zázrak. Za tři dny po modlitbách jsem pocítila velké píchání v prsu a začal mi z něj vytékat hnis. Do týdne se nádor zmenšil o 2/3 a teď už není ani hmatatelný. I když musím dokončit chemoterapii, tak věřím, že moje Maminka nebeská s Ježíškem mne zachránili před operací.

Díky Ti, Bože, za všechna dobrodiní a za modlitby všech úžasných lidiček.

Vanda G.

Chtěla bych se s vámi podělit o velkou radost a milost, kterou jsem si vyprosila u Panny Marie v Koclířově, Prostřednice milostí a Uzdravení nemocných.

Así před rokem mi lékaři zjistili rakovinu prsu. Hrozila mi ablace, tj. chirurgické odstranění prsu, které jsem se velice bála, protože v průběhu let jsem již podstoupila pět různých závažných operací.

Rozjela jsem se do Koclířova na Moravě, abych si u Panny Marie vyprosila pomoc, hlavně abych nemusela podstoupit chirurgický zákrok.

Panna Maria, Pomocnice křesťanů, neklamala. Lékaři při kontrole zjistili, že ložisko celkem ustoupilo, takže operace zatím není nutná, jen pokračovat v léčbě léky a docházet na pravidelné kontroly.

Za to Ti patří, drahá Matičko Boží, vřelé díky. Díky též za mocnou ochranu pro celou naši rodinu! Bůh náš nejmnocnější budiž veleben.

Vaše čtenářka Marie z Prahy

Plním svůj slib a děkuji naší Matičce, Panně Marii, i jejímu Synu za šťastné narození zdravých dvojčátek a Pavlinky. Ani vypsát se nedá, co pro mě pomoc z „shora“ znamená. Už je to hodně dlouho, co jsem si vyprosila uzdravení svého manžela po operaci hlavy a vím, že i když zapomínám děkovat, Maria je stále s námi.

Moc děkuji za všechno a prosím, abys i se svým Synem a mojí patronkou sv. Anežkou, stále nad mojí rodinou držela svoji ochrannou ruku.

Tvoje vděčná Anežka z Hané

Chtěla bych splnit svůj slib a poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za splnění mých přání. Za to, že vnuci dostali práci, že se narodily dvě zdravé vnučky a další je na cestě, za které chci prosit o zdárný porod a zdravé pravnoučátko.

Také chci poděkovat za to, že můj vnuk, kvůli své neopatrnosti, nepřišel o čtyři prsty. Byl včas operován, zajistili mu dva prsty a věříme, že s nimi bude s pomocí Boží opět hýbat, aby mohl pracovat.

Také prosím Pannu Marii, aby vyprosila pomoc u svého Syna, aby dal mladým lidem chuť pracovat, aby se mohli sami žít.

Matičko Nebeská, děkuji za to, že nás stále chráníš i Panu Ježíši za jeho milosti.

Rytířka Neposkvrněné Marie P. z Jižních Čech

Chtěla bych ze srdce poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za to, že se nám přede dvěma lety narodila zdravá holčička. Při předposledním těhotenství nastaly komplikace a narodila se nám velmi těžce postižená holčička. Proto jsem se celé toto těhotenství moc modlila za zdraví našeho dalšího dítěte. A i když nastaly ke konci těhotenství stejné komplikace, narodila se nám krásná, zdravá holčička.

Ještě jednou moc a moc děkuji za pomoc a ochranu. Panno Maria, prosím, přijmi pod svou ochranu celou naši rodinu.

S láskou a úctou

Jana ze Lhoty

Plním svůj slib a děkuji Pánu Bohu, Panně Marii, sv. Judovi Tadeášovi a dalším svatým za ochranu mého syna v zoufalé životní situaci. Věřím, že ho zachránila medailka Panny Marie a svatý Juda Tadeáš, kterému Bůh dal moc pomáhat v beznadějných případech.

Dále děkuji sv. Judovi a patronům studentů (sv. Tomáši Akvinskému, sv. Jeronýmovi a sv. Josefu Kopertinskému) za jejich pomoc při synově studiu.

A proto chválím Boha v jeho svatých!

Vděčná čtenářka z Vysočiny

Před pěti lety jsem šel do stodoly nabrat seno pro krávy. Vylezl jsem po žebříku na půdu, která byla zcela zaplněna senem, takže jsem při práci musel stát na dřevěném břevnu u zdi zády k dvoru, kde stála rezačka na trávu a další věci. V jistém okamžiku mi vidle vyklouzly ze sena, při čemž jsem ztratil rovnováhu. Už jsem si myslel, že spadnu dolů, když jsem zřetelně pocítil, jak mě něco zezadu podepřelo. Opět jsem získal stabilitu. Sednul jsem si na seno, abych se uklidnil. Pod vlivem emocí se totiž udělalo horko, kůže na krku mi ztuhla, celý jsem se třásl pomyšlením, co by se stalo, kdybych sletěl na to harampádí dole. Jsem přesvědčen, že mě zachránila Neposkvrněná prostřednictvím Zázračné medailky, kterou nosím od doby mé první pouti Kruciáty osvobození člověka do Niepokalanowa, kdy jsem také vstoupil do Rytířstva Neposkvrněné.

Poděkování jsem odkládal až do doby další nehody, která se stala 29. května 2007. Spolu s manželkou a dcerou jsme svázeli seno. Dcera podávala seno na vlečku a já jsem je ukládal. Když byla vlečka téměř plná, chtěl jsem seno trochu upravit, aby po cestě napadalo, avšak ve stejném okamžiku mi podjela noha a já jsem upadl na oj vozu. Pocítil jsem ostrou bolest v levé noze, která začala okamžitě natékat. Rentgen v nemocnici však ukázal, že nedošlo ke zlomenině ani k dalšímu zranění. Jsem si jist, že Matka Boží mě opět uchránila od neštěstí, ke kterému mohlo dojít.

Děkuji Ti, milovaná Matko, za záchranu mě neohodného.

Zikmund, Polsko

přeloženo z Rycerz Niepokalaney 1/2008

Před pár týdnů jsem hledal nové zaměstnání mj. ze zdravotních důvodů, ale dlouho se mi nedařilo. Celý zoufalý jsem se proto v poslední chvíli obrátil o pomoc k Panně Marii a sv. Judovi Tadeášovi modlitbou Novény. Pomoc měla přijít nejpozději do 9. dne novény. Jenže přišel poslední den modliteb a pomoc nikde. To jsem si tehdy myslel a podlehl pochybnostem a zoufalství. Jak toho dnes moc lituji. Pomoc nepřišla v těch 9. dnech, ale jen o 2 dny později. Jako blesk z čistého nebe! A já tak pochyboval, když se to nestalo hned.

Panno Maria a sv. Judo Tadeáší, moc lituji svého poklesnutí na mysli a svých pochybností, odpusťte mi, prosím! Děkuji mnohokrát za vyslyšení, jsem Vám moc vděčný.

František, Valašsko

Vážení přátelé, jsem strašně moc vděčná naší milé Matičce, Panně Marii, za přímluvy u svého Syna a u Otce nebeského, že při mně stáli a pomohli při těžké operaci a následně po ní, kdy jsem se po narkóze ocitla na jednotce intenzivní péče s potížemi srdce a cév.

Už potřetí v životě mně přímluva naší nebeské Matičky zachránila život. Poprvé v šesti letech, kdy už doktoři nedoufali, že přežiji a mojí mamince doslova řekli, že to byl zázrak. Jednalo se o zánět srdečního svalu po operaci slepého střeva a přidali se další komplikace. Moje maminka tenkrát prosila Pannu Marii o pomoc. Panna Maria ji vyslyšela a pomohla. Jeli jsme jí tenkrát poděkovat na Svatou Horu celá rodina.

To samé se mi přihodilo letos po 64 letech, kdy mně dělali těžkou operaci a já ji díky Panně Marii překonala s naprostým klidem. Děti mně říkali: mami, ty jsi utekla hrobařovi z lopaty. A já na to: to je všechno zásluhou Marie Panny a do smrti jí budu vděčná a neustále budu děkovat za milost, které mně vyprosila. Potřetí, když jsem ležela v nemocnici a nemohla jít do kostela na mši svatou a přijmout Pána Ježíše v svatě Hostii, Panna Maria poslala za mnou našeho pana vikáře. Přinesl mně pomazání nemocných a sv. Hostii až do nemocnice na pokoj. Větší radost jsem snad v životě nezažila. Proto jsem jí jela opět poděkovat na Svatou Horu s našim kostelním společenstvím.

Díky, Matičko, díky

Marie, Klatovy

Nechci již déle odkládat svůj slib, který dlužím Panně Marii, jejímu Synu Ježíši Kristu, Otci Janu Pavlu II., Otci Piovi a Pražskému Jezulátku za jejich přímluvu a pomoc v mé těžké nemoci. Díky jejím přímluvám se můj beznadějný zdravotní stav zlepšil a po tom všem, co jsem prodělala se nyní cítím skvěle a také výsledky vyšetření dopadly nad čekávání dobře. Ještě jednou Pán Bůh zaplať za vše. Panno Maria, přijmi prosím pod svou ochranu celou naši rodinu.

Vděčná čtenářka Marie

Svou vděčnost vyjadřují: Petra Valášková, rytířka Marie, rytířka Genoveva, Jana ze Lhoty.

O modlitbu prosí: rytířka Vlasta ze Šumavy, Zdislava V.

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

Vážení bratři v Kristu, srdečně Vám děkuji za Vaši vydavatelskou činnost, ve které se vždy již poněkolkáté zrodí krásné literární dílo. V tomto roce jsem byl obdarován příběhem sv. Alžběty Uherské, který jsem přečetl sice v nemoci, ale o to více myšlenkově zklidněný a takřkajíc jedním dechem. Nejinak tomu bylo loňského roku, kdy jste rozesílali knihu - životopis otce Maxmiliána Kolbeho. Patří Vám za to opravdu vřelý Pán Bůh oplatit Vám Vaši činnost i Vaše modlitby. Jsem rád, že mohu jako rytíř Neposkvřněné prožívat s Vaším řádem duchovní pouto, v dnes tolik uspěchaném rytmu doby.

S přáním pokoje a dobra srdečně zdraví

Petr Kahánek

ZPRÁVY

Za nacistického režimu v Německu více než 11 500 katolických kněží bylo buď uvězněno, popraveno, zavražděno nebo pronásledováno administrativně dlouhodobým zákazem činnosti na základě tzv. „kazatelnicového paragrafu“, což byla zhruba polovina všech německých duchovních. Další tisíce byly postíženy krátkodobým zákazem činnosti. S režimem kolaborovalo necelé 1 procento katolického duchovenstva. Tyto údaje zveřejnila Německá biskupská konference.

Fels 1/2008

Papež Pius XII. byl ještě před vyhlášením dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie svědkem podobných přírodních nevysvětlitelných událostí, jaké se staly ve Fatimě 16. října r. 1917. Oznámil to italský list „Il Giornale“. Papež o tom řekl několika osobám, mezi nimiž byl též známý kardinál Tedeschini. Procházel se 30. října r. 1950 ve vatikánských zahradách a pročetl úřední dokumenty, když tu náhle se k němu přiblížilo slunce a začalo „vystřelovat“ barvy na všechny strany. Bylo možné se do něj bez oslnění dívat. Pius XII., jak uvádí list „Il Giornale“, byl až do konce života spjat s Fatimou a korespondoval s vizionářkou sestrou Lucíí.

Nasz Dziennik 29.2.2008

Největší světový internetový vyhledávač - firma Google byla žalována za diskriminaci křesťanů. Žalobcem je křesťanská organizace Christian Institute, bojující za práva nenarozených. Google odmítl publikovat text odsuzující vraždy nenarozených dětí, neboť prý obsahuje „nevhodný obsah“. Christian Institut se odvolal k soudu.

ND 10.4.2008

Jedna z největších potratových klinik New Yorku East Eckerson byla uzavřena pro nedostatek klientek. Jde o velké vítězství obránců nenarozeného života, kteří se již léta před touto klinikou modlili, rozdávali letáky a diskutovali se ženami, jdoucími na potrat.

ND 28.4.2008

Arcibiskup Stanislaw Wielgus, designovaný varšavský arcibiskup, který byl v prosinci r. 2006 přinucen se své funkce vzdát kvůli údajné spolupráci s komunistickou tajnou policií, nebyl jejím agentem. Prohlásila to před několika týdny Historická komise polského episkopátu a zároveň i Institut národní paměti.

ND 9.4.2008

Anděl Páně za křesťanskou Evropu. Na 97. katolickém sněmu v německém Osnabrücku proběhne modlitební akce za křesťanskou Evropu. Iniciativa „Církev v nouzi“ (ACN) v této souvislosti připomíná, že obnova modlitby „Anděl Páně“ je nezbytně nutná jako prosba za sjednocenou křesťanskou Evropu. „Nebudeme-li se modlit Angelus, přestanou v Evropě zvonit zvony,“ řekl jeden z jejích představitelů. „A s mlčícími zvony se odmlčí i křesťanská kultura“.

K modlitbě „Anděl Páně“ mají kostelní zvony vyzváňet třikrát denně - ráno, v poledne a večer. Křesťané mají přerušit práci a myslet na Boží vtělení v Ježíši Kristu.

ACN vydala o této modlitbě brožuru, jež kromě modlitby samotné obsahuje i rozjímání, historii vzniku modlitby a její charakter jako „modlitby za ohrožené křesťany“. Německý text lze stáhnout na www.kirche-in-not.de.

Res Claritatis, ANC, 20. 5. 2008

Na začátku dubna se v Moskvě konala mezinárodní konference Svět rodiny. Pořádal ji Nezávislý institut pro rodinu a demografii.

Konference byl zaměřena na základní palčivé otázky současné rodiny v Rusku. Diskutovalo se o sociálních otázkách, o zdraví dětí i celé rodiny, o situaci sirotků. Určitá část byla též věnována otázkám reprodukčního zdraví, prevenci potratů a pohlavních nemocí.

Vlastní konference byla obohacena fotovystavkami a vystavkami prací dětí se zaměřením na rodinný život.

Z České republiky se konference zúčastnili manželé Lázničkovi z brněnského Centra naděje a pomoci. MUDr. Lázničková jako vedoucí sdružení a gynekoložka zde prezentovala zásady dlouhodobé a krátkodobé přípravy na manželství, jak v CENAP probíhá a také pohled gynekologa na základní otázky, související s přípravou na manželství a reprodukční zdraví jako takové. Prostor byl věnován nejen otázkám antikoncepce a přirozeného plánování rodičovství, ale diskutovalo se i o v současné době velice žhavé problematice očkování proti HPV, které je některými reklamami prezentováno jako očkování proti rakovině čípku.

Účastníci konference si průběh pochvalovali. Jednalo se o čtvrtou konferenci tohoto názvu v Rusku, ale první s rozsáhlou účastí zahraničních přednášejících. Byl také prostor pro osobní sdílení, svědectví. Konference byla nejen pro pasivní účastníky, ale i pro nás, přednášející, dalším povzbuzením v kolikrát tak zdánlivě marném úsilí o rozvíjení krásy ve vztazích mezi mužem a ženou, postavených na účtě k daru života.

MUDr. Lázničková Ludmila, CENAP

Saúdské ženy měly ve starověku více práv. Saúdská vědecká pracovnice, Chatún al-Fassi, vydala knihu, jež se zabývá historií práv žen v této oblasti. Název knihy je „Ženy v předislámské Arabii“.

Al-Fassi studovala situaci v Nabatii, království, jež na počátku křesťanské éry zahrnovalo moderní Jordánsko, Sýrii a Saudskou Arabii: jejím hlavním městem byla Petra. Ženy tehdy mohly samostatně obchodovat a nemusely mít „ochranu“, kterou vyžadovala v těchto věcech řecká tradice. Omezování práv žen začalo teprve pod vlivem islámských učenců. „Dnes žijeme v nejhroší možné situaci,“ napsala al-Fassi.

Res Claritatis, Asia News 4. 5. 2008

OBSAH

Modlitba za kněze	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (9)	2
Petr našich dnů – Svatý Benedikt - něžný otec a přísný učitel	6
Maria v životě sv. Maxmiliána	8
Raduj se, Maria!	9
Zakusíš mé milosrdenství	10
Svoboda ve vězení	13
Rozhovor s novoknězem	14
Římská inkvizice pomáhala obviněným z čarodějnictví	18
Tři prameny	20
Radujte se!	23
Tvůrčí neshoda	24
Devatero	25
Jak Pán Bůh plní naše přání?	26
Z Moudrosti sv. Augustina	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvoměsíčník) 3/2008, ročník XVII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2008: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit stělnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

12. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE **28.6. - 2.7.2008 Cvilín u Krnova**

**„Bud'te dobré
mysli,
já jsem
přemohl svět!“**

(Ježíš Kristus)

V programu:

Koncerty křesťanských skupin,
večer smíření, možnost celodenní adorace,
skupinky, přednášky na téma duchovních a moderních ohrožení člověka,
hledání cest osvobození, společná modlitba...

Pro mládež ve věku od 15 do 35 let

**Závaznou přihlášku s uvedením věku pošlete
do 20.6. 2008 na adresu:**

o. Řehoř Bajon OFM Conv.
Kosmákova 45, Jihlava 58601
Tel: 567 303 604 Mobil: 736 607 291
e-mail: fsmcvilin@seznam.cz

Účastnický poplatek je 350kč.
Prosíme, hlase se na celé setkání.

Po přihlášení dostanete
bližší informace.

*Existuje jen jedna cesta
– Vzhůru!*

**Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty**

Informace:

**P. Bogdan Sikora, Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: provincialat@minorite.cz, tel.: 542 215 600**

